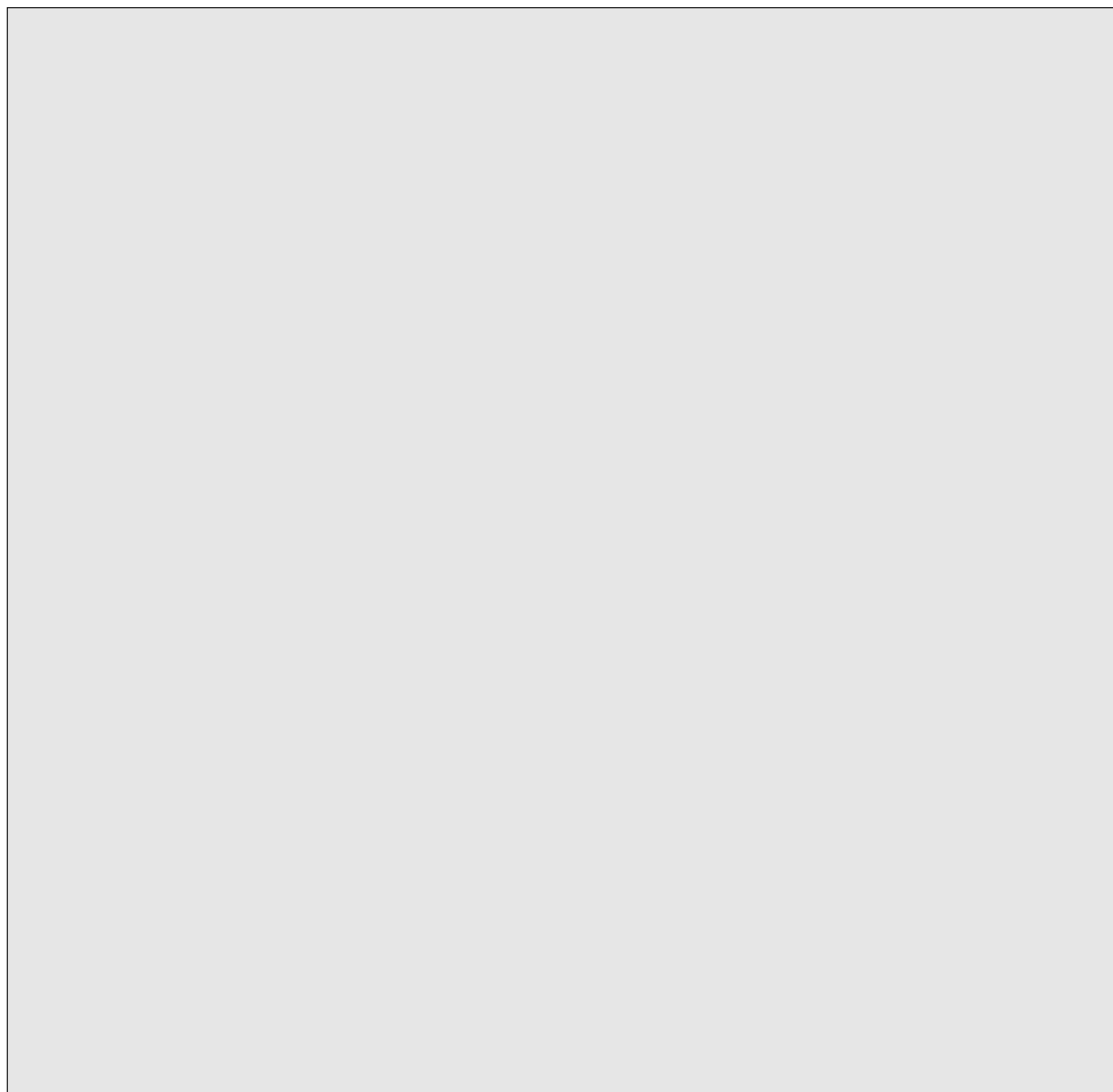

14. ČÍSLO / III. ROČNÍK

4,- Kč

2. DUBEN 1995

VELKÁ ŠANCE PRO ŽENY A DĚVČATA (Jan Pavel II. při generální audienci 15.3.1995)

1. Zsvěcený život žen má velmi důležité místo v církvi. Stačí jen pomyslet na hluboký vliv kontemplativního života a modlitby řeholnic, na práci, kterou vykonávají v oblasti školní výchovy a ve zdravotnictví, na spolupráci, kterou na mnoha místech poskytují farnímu životu, na důležité služby, které zajišťují na diecézní a mezidiecézní úrovni a na kvalifikované úkoly, které stále přebírají v rámci Svatého stolce.

Připomeňme kromě toho, že v některých národech je hlásání evangelia, církevní činnost a samo udílení křtu svěřeno z velké části řeholnicím, které mají přímý styk s lidmi ve školách a rodinách. Nesmíme ani zapomínat na jiné ženy, jež v různých formách osobního zsvěcení a církevního společenství žijí svou obětí Kristu a slouží jeho království v církvi, jak je tomu dnes v řádu panen, do něhož se vstupuje prostřednictvím zvláštního zsvěcení se Bohu do rukou diecézního biskupa (srv. CJC kan. 604).

2. Buď požehnan tento různorodý šik „služebnic Páně“, které prodlužují a obnovují ve všech staletích úchvatnou zkušenost žen, jež doprovázely Ježíše a sloužily mu společně s učedníky (srv. Lk 8,1-3). Ty zakusily, ne méně než apoštolové, strhující sílu slova a lásky božského Mistra a ochotně se daly k dispozici, aby mu pomáhaly a všemožně mu sloužily na jeho misijních cestách. Vysvítá z evangelia, jak se to Ježíšovi líbilo a jak nemohl neoceňovat projev velkodušnosti a citlivosti, jež jsou charakteristické pro ženskou psychologii, avšak proniknuté vírou v jeho Osobu, která se nedala vysvětlit čistě lidsky. Příznačný je příklad Marie Magdaleny, věrné učednice a služebnice Krista za jeho života, a pak svědkyně a téměř lze říci první poselkyně jeho Zmrtvýchvstání (srv. Jan 20,17-18).

3. Není vyloučeno, že v tom hnutí upřímného a věrného přilnutí se zrcadlí v zušlechtěné formě cit naprosté oddanosti, který vede ženu k manželství, a ještě více na úrovni nadpřirozené lásky k panenskému zsvěcení se Kristu, jak jsem ukázal v *Mulieris dignitatem* (srv. č. 20).

V onom následování Krista, přeloženém na „službu“, můžeme odhalit jiný ženský cit sebeobětování, vyjádřený tak krásně Pannou Marií v závěru rozhovoru s andělem: „Hle, jsem služebnice Páně, staň se mi podle tvého slova“ (Lk 1,38). Je to výraz víry a lásky, který se konkretizuje v poslušnosti vůči Božimu volání, ke službě Bohu a bratřím: tak tomu bylo u Panny Marie, tak u žen, které následovaly Ježíše, tak u všech, které Ho v jejich stopách následují ve všech staletích.

Manželská mystika se dnes u mladých aspirantek řeholního života jeví

slabší, neboť v tomto cítění nejsou podporovány obecnou mentalitou, ani školou, ani četbou. Ostatně jsou známy postavy světic, které našly a pak sledovaly jinou vůdčí linii svého vztahu zsvěcení se Bohu: jako službu příchodu jeho království, darování sebe Kristu, aby Mu sloužily v chudých bratřích, živý smysl pro jeho svrchovanost („Můj Pán a můj Bůh!“ srv. Jan 20,28), ztotožňovat se s eucharistickou obětí, být dcerami církve, povolání ke skutkům milosrdenství nebo nabízet ve svém duchu malý chrám Nejsvětější Trojici. To jsou některé „leitmotivy“ životů, které uchvátil Kristus, jako tomu bylo u sv. Pavla a především u Panny Marie (srv. Fil 3,12).

Nadto bude dobré zdůraznit pro všechny řeholnice hodnotu účasti na stavu „Hospodinova služebníka“ (srv. Iz 41,9; 42,1; 49,3; Fil 2,7 atd), který je vlastní Kristu Knězi a Hostii. „Služba“, kterou Ježíš přišel prokázat tím, že dal svůj život „jako výkupné za mnohé“ (Mt 20,28), se stává příkladem k napodobování a téměř výkupné účasti, kterou je třeba uskutečňovat ve službě „bratřím“ (srv. Mt 20,25-27). To nevylučuje - ba naopak zahrnuje - zvláštní uskutečnění manželského vztahu církve ve spojení s Kristem a v tom, že stále předává světu plody vykoupění, které vykonal kněžstvím Kříže.

4. Podle koncilu v každém zsvěceném životě, především skrze složení slibu evangelní čistoty (srv. PC 12), se představuje tajemství manželského spojení církve s Kristem (srv. LG 44). Nicméně je pochopitelné, že se to vidělo zvláště uskutečněno v zsvěcené ženě, jíž je často dáván i v liturgických textech titul „Kristova nevěsta“. Je pravda, že Tertulián uplatňoval obraz sňatku s Bohem bez rozdílu na muže i ženy, když psal: „Kolik mužů a žen v církevních řádech vybízejících ke zdrženlivosti dalo přednost sňatku s Bohem...“ (De exort. cast.), ale nelze popírat, že ženská duše je zvláště schopná prožívat mystické manželství s Kristem, a tedy v sobě reprodukovat tvář a srdce církve-nevěsty. Kvůli tomu se při slibech řeholnic a světských zsvěcených panen zpívá nebo modlí antifona „Veni sponsa Christi...“ (Přijď, snoubenko Kristova..), a to naplňuje jejich srdce silným pohnutím, a norí dotyčně i celé shromáždění do mystického vanutí.

5. V logice spojení s Kristem, jak Knězem, tak Ženichem, se vyvíjí v ženě také smysl pro duchovní mateřství. Panenství - nebo evangelní čistota - zahrnuje zřeknutí se tělesného mateřství, které se však má přeměnit podle Božího plánu na mateřství vyššího řádu, na které září světlo mateřství Panny Marie. Každé zsvěcené panenství je určeno k tomu, aby

přijalo od Pána dar, který v jisté míře reprodukuje rysy univerzálnosti (všeobecnosti) a duchovní plodnosti Mariina mateřství.

To se odhalí v práci, kterou vykonaly mnohé zsvěcené ženy při výchově mládeže k víře. Je známo, že mnoho ženských kongregací bylo založeno a zbudovalo četné školy, aby dávaly tuto výchovu, pro kterou jsou schopnosti ženy cenné a nenahraditelné, zvláště jde-li o malé děti. Odhalí se to i v tolika dílech lásky a pomoci chudým, nemocným, tělesně postiženým, opuštěným, zvláště dětem a mladým děvčatům, které kdysi byly nazývány sirotky: ve všech těchto případech je vidět, jak jsou nasazeny poklady oddanosti a soucitu ženského srdce. Odhalí se to konečně v různých formách spolupráce ve farních službách nebo katolických dílech, kde se stále lépe projevují schopnosti ženy ke spolupráci v pastorační službě.

6. Avšak mezi všemi hodnotami zsvěceného života žen je nutno vždy dávat první místo modlitbě. To je hlavní způsob, jak uskutečňovat a vyjadřovat důvěrný vztah k božskému Ženichovi.

Všechny řeholnice jsou povolány být ženami modlitby, ženami zbožnosti, ženami vnitřního života, „životu modlitby“. I když je pravda, že toto povolání je zřejmější v institutech kontemplativního života, je jisté, že se objevuje i v institutech činného života, které pečlivě vyhrazují čas modlitbě a kontemplaci, jak to odpovídá potřebám a požadavkům zsvěcených duší a samým evangelním směrnicím. Ježíš, který doporučoval modlitbu všem svým učedníkům, chtěl vy zdvihnout hodnotu života modlitby a kontempace příkladem jedné ženy, Marie z Betánie, kterou pochválil, neboť si zvolila „lepší úděl“ (Lk 10,42): naslouchat Božimu slovu, osvojit si je a udělat z něho životní tajemství. Nebylo to snad světlo zažehnuté pro celý budoucí přínos ženy k životu modlitby církve?

Ve vytrvalé modlitbě ostatně je i tajemství vytrvalosti v onom závazku věrnosti Kristu, který má být příkladem pro všechny v církvi.

Toto neporušené svědectví lásky, které se nevíklá, může být velkou pomocí pro ostatní ženy v krizových situacích, jež také z tohoto hlediska sužují naši společnost. Vyslovujeme přání a modlíme se za to, aby mnoho zsvěcených žen mělo v sobě srdce Kristových nevěst a projevovalo to v životě a tak napomáhalo, aby se projevovала věrnost církve jejímu spojení s Kristem Ženichem a aby ji všichni lépe chápali: věrnost v pravdě, lásce, dychtivé touze po věčné spáse.

Radio Vaticana 15. 3. 1995

MYŠLENKA NA NEDĚLI

NESUĎTE...

Zamyšlení nad úryvkem J 8, 1-11

*Kdo z vás je bez hříchu,
hod' první na ni kamenem.
(J 8,7)*

Chceš-li dnes opět navštívit Mistrou školu, musíš za ním do samoty. Tráví noc na Olivové hoře a rozmlouvá důvěrně se svým Otcem. Poklekni s úctou na posvátném místě, které bude zanedlouho svědkem jeho smrtelného zápasu. Až si vyprosíš pravou usebranost a otevřenost Božím slovu, doprovod Ježíše do chrámu. Můžeš tu spolu s velkým zástupem naslouchat jeho slovům. Jsou to slova pravdy a života.

Kázání přerušila náhle skupina farizeů a zákoníků. Všimni si dobře ženy, kterou přivádějí k Mistrovi. Je zahanbena i zděšena. Byla přistižena při cizoložství a hrozí jí trest smrti. S úzkostí se dívá k Mistrovi, který má rozhodnout o jejím osudu.

Případ této ženy je pro žalobce pouze záminkou. Těm mužům jde o něco jiného. Uráží je vlídnost a milosrdenství, které Ježíš prokazuje hříšným a ubohým. Získal si přízeň lidu

a oni se cítí ohroženi. Pro ty, kdo myslí na sebe a na své postavení, je služba Bohu jenom zástěrkou pro uplatňování vlastních zájmů. Zaslepenost zastřela jejich zrak a nerozeznali čas příchodu Mesiáše. Z představitelů zákona a chrámu se stávají Ježíšovi úhlavní nepřátelé. Z té smutné skutečnosti si udělej obraz, čeho je schopná pýcha.

Jeden z nich dostal nápad: „Ať rozhodne, co s cizoložnou ženou. Jestli ji propustí, poruší platný zákon. Jestli ji odsoudí, ztratí tím přízeň lidu.“ Dobře si prohlédni ty tváře. Jejich potutelná radost z jízlivé otázky se mění záhy v překvapení. Ježíš je ignoruje. Píše si prstem v písku a neuznal je ani za hodna pohledu. Není nic bláhovějšího než chystat léčku Bohu. Když stále naléhají, budou potrestáni svou vlastní zbraní: „*Kdo z vás je bez hříchu, ať zvedne první kámen!*“

Tváří v tvář pravdě pýcha neobstojí. Role se vyměnily, bublina splaskla. Sebevědomí se hroutí a mění ve zbabělost.

Nikdo z těch „spravedlivých“ ne našel odvahu se shýbnout.

Dívej se, jak se vytrácejí. Jsou si dobře vědomi Ježíšovy nadpřirozené moci a nikdo z nich nechce riskovat,

aby se před veřejností neprokázalo, že je pouze obilný hrob. Byli to znalci Písma. Měli nejbližší k tomu, aby poznali, na kom se naplňují proroctví. Ale k takovému poznání mohou dojít jen srdce, která jsou čistá a upřímná. Jejich vědění nevede k poznání Boha a k úctě k němu, ale k samolibé namyšlenosti a zdůrazňování sebe sama. Ve chvíli, kdy se má zjevit pravda bez falešných příkras, prchají do úkrytu. Pouč se z toho, jaké nebezpečí hrozí těm, kteří svým postavením mají k Bohu nejbližší.

Hříšnice, která se netají se svou vinou, nemusí utíkat. Přivlekli ji plnou strachu. Nyní tu stojí tiše v uklidňující důvěře. Ten, kdo je nejvýš spravedlivý, nepronásí rozsudek, ale slova odpuštění. Cizoložná žena si místo trestu odnáší obrácení.

Až budeš mít opět pokušení vynášet nad druhými soudy, vzpomeň si na tu scénu. Pokušení soudit je tím větší, čím méně jsme k němu oprávněni. Než zvedneš první kámen, postav se před Ježíše. Bude-li psát prstem v písku, neutíkej, ale pros za odpuštění.

Bratr Amadeus

KDO BUDE NÁSLEDOVAT ?

V době, kdy se celá společnost zabývá otázkou léčení zhoubné nemoci AIDS, ohrožuje nás jiná epidemie, možná daleko zhoubnější: syndrom získané morální nedostatečnosti (acquired moraldeficiency syndrom) - AMDS. Společnost onemocněla a začíná se utápět v mravním bahně. Tato nemoc, šířící se světem jako morová rána, má svůj původ v chamtivosti a pokřivených společenských hodnotách. Mravní posun k záporným hodnotám je zjevný prakticky ve všech oblastech života.

U nás: v podnikání a obchodě mnozí vidí možnost rychlého zbohatnutí, pochopitelně ne poctivou prací, ale na úkor poctivých. Vydělávání peněz naprosto převládá v uvažování většiny mladých, což je zvlášť nebezpečný precedens do budoucna.

Lidé se rádi obklopují věcmi, i když je k životu nepotřebují. Příkladem v chování nám mohou být leckterí političtí vůdci, u nichž by měla být vysoká morálka samozřejmostí. Je však těžko říci, zda morálka peněz vůbec nějakou morálkou je.

Dokladem postiženosti AMDS je rostoucí zločinnost, sexuální nevázanost, promiskuita. Lidé jsou tolerantní ke skandálům. Čím je aféra pikantnější, tím se více jejich aktéři zviditelňují.

Pokud náhodou takoví lidé skončí za mřížemi, mají dost peněz na to, aby si doslova předplatili fešácký kriminál, v němž nechybí samostatná cela, častější dovolenky a hojně návštěvy příbuzných.

Tradiční zásady, které mají ukazovat, co je a co není správné, neexistují. V minulosti pomáhala v udržování zásad Bible. Ta je však považována pouze za alegorii. Dvě světové války, sovětská diktatura, hlad, ničení přírody, nepolapitelnost a beztrestnost zločinců utvrzují v tom, že páchaní zla je legitimní a navazují na pochybnosti o existenci trestajícího Boha.

Toto jsem nečetl ani ve Světle, ani v Katolickém týdeníku, ale ve Svobodě (10. 3. 1995), která má k církvi dost daleko. Ano, morální stav světa je hroznivý! Jako křesťané nesmíme naříkat nad rozlitým mlékem, ale bojovat proti zlu. Není zde šance v době, kdy se připravujeme na kanonizaci bl. Jana Sarkandra a možná i bl. Zdislavy? Vzpomeňme: nepřinesla nám kanonizace sv. Anežky České pád komunismu a svobodu náboženství? A co by nám mohla přinést květnová kanonizace?

Když jsem jménem celého duchovenstva blahopřál při instalaci v olomoucké katedrále novému arcipastýři

arcidiecéze, Mons. Janu Graubnerovi, řekl jsem, že mu přeji, aby ho za několik let bolela hlava ze starosti, kam umístí všechny bohoslovce. Prozatím jej, bohužel, bolí hlava ze starosti, jak obsazovat osiřelé farnosti.

Proto bych na první místo navrhol společnou modlitbu: *sv. Jane Sarkandře, vyprošuj nám u Boha nová kněžská a řeholní povolání.* K modlitbě připojme i starost o hmotné zabezpečení semináře. Uvedu konkrétní příklad farnosti Albrechtice, o. Karviná. Vytvořili jsme zde neformální společenství sv. Jana Sarkandra, kde podle slov Pána Ježíše: „Žeň je sice hojná, dělníků však málo...“ (Mt 9,38) modlíme se o povolání, podporujeme hmotně seminář. Vycházíme z myšlenky: rodiče se o děti starají, modlí se za ně, živí je. Chceme být duchovními rodiči bohoslovců, budoucích kněží, proto se za ně modlíme, a jako rodiče je i hmotně podporujeme. Jen za poslední 2 roky jsme poslali „rodičovský příspěvek“ (kromě povinných sbírek) do semináře přes 25.000 Kč a máme ušetřeno již 30.000 Kč na zaplacení všech exercicií bohoslovců v letošním roce.

Píši o tom ne proto, abychom se chlubil, chci spíše volat o následování. Vytvořte v každé farnosti společenství ☩

☛ sv. Jana Sarkandra, našeho kněze a mučedníka, jako trvalou památku na jeho kanonizaci a podporujeme duchovně i hmotně seminář, jako duchovní rodiče bohoslovců!

To nemusí být jen starost kněží, společenství můžete vytvářet i sami, jen bych doporučoval, kde budete vybírat dobrovolné příspěvky, potvrzujte bločkem a posílejte složenkou do semináře.

Která farnost se ozve jako první, že přijala výzvu? Která farnost vyrukuje s dalším námětem, abychom využili kanonizace k oživení úsilí o lepší svět?

Mons. Miloslav Klisz

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ

Jsem přesvědčen, že kříž nástroje, kterým byl umučen kněz Jan, se musí stát společným integrujícím znamením smíru a pokorného vyznání hříchů spáchaných na obou stranách. Osobně zastávám názor, že kanonizace Jana Sarkandra je mimořádnou nabídkou k tomuto smíru právě dnes, kdy na mnoha místech dochází k novým rozkolům a různicím. ...

Máme vynikající příležitost vidět v kanonizaci především Janovu smírnou oběť, která se přímo nabízí v souvislostech s rasovými a etnickými rozbroji a válkami na celém světě, máme vynikající příležitost opustit izolovanost našeho sobeckého a úzkoprsého pohledu a podat si spolu ruce v lásce, která bude schopna tolerovat jeden druhého: Někomu se to zdá být až příliš odvážné vzhledem k tomu, kolik rozbrojů a nepřijetí existuje přímo v našich řadách nebo dokonce v užších společenstvích řádů a apoštolátů dnes uvnitř římskokatolické církve. Jde o velké pohoršení, které lze překonávat silou argumentace, ale také silou lásky a oběti ve společné modlitbě pod křížem. Velká konvertitka sestra Benedikta od kříže (Edith Steinová) hovoří o „vědě kříže“. Zde v centru spojení horizontály a vertikály se musí sjednotit křesťané a každý sem musí vědomě dospět. Jan Sarkander sem dospěl celou bytostí včetně fyzické a stal se viditelnou smírnou obětí a živou inspirací. Pokud toto není akceptováno katolíky a odloučenými bratry, nikdy nemůže k žádnému sjednocení dojít a pokračuje tak velké divadlo pro svět mající za následek pohrdání a propad kreditu církve. Pevně věřím ve vítězství dobré vůle a akceptaci náročného pojetí křesťanského kříže.

P. Petr Dokládál

Liturgická čtení v týdnu

Neděle 2. dubna 5. neděle postní	- 1. čt.: Iz 43,16-21 Ž: 126(125),1-2ab.2cd.3-4-5.6 odp.: 3 2. čt.: Flp 3,8-14 Ev.: Jan 8,1-11
Pondělí 3. dubna ferie	- 1. čt.: Dan 13,1-9.15-17.19-30.33-62 Ž: 22,1-3a.3b-4.5.6 odp.: 4ab Ev.: Jan 8,12-20
Úterý 4. dubna připomínka sv. Izidora	- 1. čt.: Nm 21,4-9 Ž: 101,2-3.16-18.19-21 odp.: 2 Ev.: Jan 8,21-30
Středa 5. dubna připomínka sv. Vincence Ferrerského	- 1. čt.: Dan 3,14-20.91-92.95 Ž: Dan 3,52a.52b.53.54.55.56 Ev.: Jan 8,31-42
Čtvrtek 6. dubna ferie	- 1. čt.: Gn 17,3-9 Ž: 104,4-5.6-7.8-9 odp.: 8a Ev.: Jan 8,51-59
Pátek 7. dubna připomínka sv. Jana Kř. de la Salle	- 1. čt.: Jer 20,10-13 Ž: 17,2-3a.3bc.4.5-6.7 odp.: srv. 7 Ev.: Jan 10,31-42
Sobota 8. dubna ferie	- 1. čt.: Ez 37,21-28 Ž: Jer 31,10.11-12ab.13 odp.: 10d Ev.: Jan 11,45-56

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	2. 4.	3. 4.	4. 4.	5. 4.	6. 4.	7. 4.	8. 4.

Antifona	270	270	270	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály

Hymnus	270	271	272	271	272	271	272
Antifony	387	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	388	392	395	399	402	406	409
Antifona k Zach. kantiku	388	392	395	399	402	406	409
Prosby	388	392	395	399	403	406	410
Záv. modlitba	389	393	396	400	403	407	410

Modlitba během dne:

Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	273	273	273	273	273
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	389	393	396	400	403	407	410
Záv. modlitba	389	393	396	400	403	407	410

Nešpory: SO

Hymnus	268	268	269	268	269	268	269	412
Antifony	386	390	838	853	868	884	900	416
Žalmy	808	823	838	853	868	884	901	916
Kr. čtení a zpěv	386	390	394	397	401	405	408	416
Ant. ke kant. P. M.	387	391	394	398	401	405	408	416
Prosby	387	391	394	398	401	405	408	417
Záv. modlitba	389	389	393	396	400	403	407	419

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

Mariánské oázy

HEJNICE

V téže době, kdy začínají dějiny Svaté Hory u Příbramí, začíná i historie mariánské oázy Hejnice. Ta se nachází v severních Čechách, severně od Liberce, blízko zemských hranic Čech s Polskem a Německem.

Severně od dnešních Hejnic je při obci Raspenavě osada Luh. V ní žil na počátku 13. století řemeslník, který zhotovoval síta, říkalo se mu proto Sítař. Ve svém soukromém životě nebyl šťasten. Trápila ho nevyléčitelná choroba jeho manželky a nemoc jeho dítěte. V roce 1211 Sítař odešel do lesů Jizerských hor zaopatřit si vhodné dřevo pro rámy svých sítařských výrobků. Přišel ke třem lípám, unaven si sedl pod tu prostřední, zády se opřel o kmen a usnul.

Měl zvláštní sen. Viděl na stromě, pod kterým seděl, mnoho andělů. Jeden z nich slétl k němu: „Vrať se domů, přines sem obrázek Matky Boží a zavěs jej na kmen tohoto stromu. Za odměnu se tvé ženě a tvému dítěti dostane úplného uzdravení.“

Sítař doma obraz Matičky Boží neměl, proto jej koupil ve městě Žitava. Svou nemocnou manželku, dítě i obraz pak naložil na vozík a jel k lípě. Pod zavěšeným obrazem všichni prosili Pannu Marii za uzdravení. Jejich modlitba byla vyslyšena, Sítařova manželka i dítě nabyly náhle zdraví.

Zpráva o tom se roznesla po širém kraji. Lidé sem začali putovat a před Mariiným obrazem prosit o pomoc ve svých trápeních. Mnoho lidí bylo vyslyšeno. Zástupy poutníků se množily. Brzy zde postavili dřevěnou kapli, a to tak, že lípu skáceli a vlastní stavbu zbudovali kolem 2 metry vysokého pařezu s obrazem.

Asi v osmdesátých letech 14. století byla na pařez místo Mariina obrazu postavena její socha z lípového dřeva od neznámého umělce, 39 cm vysoká, mírně vychýlená do boku. Rodička Boží drží na své ruce malého Ježíška, ve své mírně zvednuté pravici drží jablko a nabízí je Ježíškovi. Matka Boží se mile usmívá, proto se jí v pozdějších dobách dostalo názvu „MATER FORMOSA“ (Sličná Matka).

Dřevěná kaple zde stála až do roku 1472, kdy byla rozebrána a na jejím místě postaven velký gotický kostel, zasvěcený Navštívení Panny Marie. Pařez se sochou se tak ocitl v presbytáři nového kostela.

Poutníků sem putovalo stále veli-

ké množství. Tu náhle koncem 16. století přišla pohroma. Majitelka panství Kateřina z Redernů se stala protestantkou, a protože protestanti mariánský kult zavrhuje, paní rozkázala kostel uzavřít a Mariinu sošku odvézt do Liberce na její zámek. Marně se poutníci bouřili, marně se snažil sám císař Rudolf II. (1576 - 1612) pohnout paní Kateřinu k otevření poutního chrámu v Hejnici a k vydání milostné Mariiny sochy.

Tu do věcí zasáhla nebesa: roku 1615 se liberecký Kateřinin zámek stal obětí požáru. Vnitřní zařízení shořelo, jen Mariina soška požár přečkala. Katolíci ji s radostí odvezli zpět do hejnického poutního chrámu.

Kateřinino panství přešlo do vlastnictví katolické rodiny Galasů. Ferdinand Galas dal postavit v letech 1692 - 1696 při kostele klášter a uvedl do něho františkány. Od těchto let mají Hejnice postaráno o kněžské strážce poutní svatyně, kteří tu denně slouží mše svaté, udělují svátosti a ochotně splňují přání poutníků.

Počet poutníků každoročně vzrůstal geometrickou řadou a kostel nedostačoval. Proto se roku 1722 začalo se stavbou chrámu nového, prostrannějšího. Z gotického kostela ponechali jen presbytář a kolmo k němu přistavili velkou a rozsáhlou chrámovou loď s novým presbytářem, takže původní gotický presbytář se stal levou boční kaplí nového chrámu.

Do nového presbytáře poutní svatyně byla Mariina soška s Děťátkem přenesena na nový hlavní oltář, pařez ponechali ve starém presbytáři.

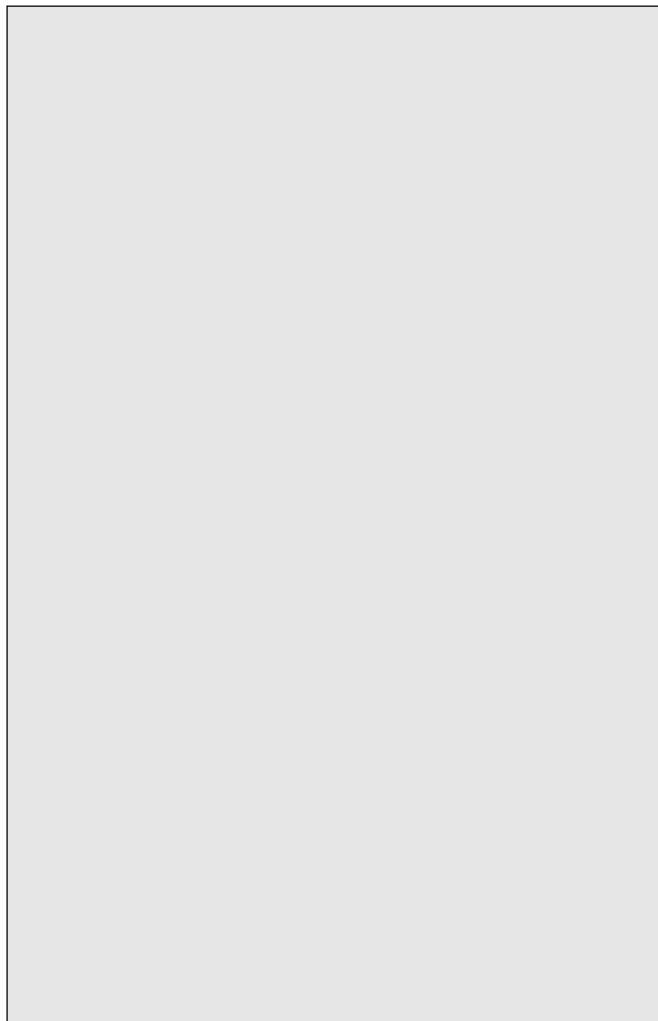
Hejnický kostel je překrásné barokní dílo vybudované podle plánů slavného rakouského stavitele Fischera z Erlachu. Stavba i vnitřní výzdoba byla zakončena r. 1729. Jeho průčelí zdobí dvě věže zakončené

báněmi a lucernami. Při kostele jsou skvělé ambity. Tento poutní chrám stojí dodnes a pojme na 7 000 poutníků.

Překrásná je okolní krajina. Hejnice jsou obklopeny hlavními hřebeny zalesněných Jizerských hor. Právě pro tuto krásu hor a lesů, jakož i proto, že hejnický poutní chrám se budoval podle plánů Fischera z Erlachu, který vytvořil plány pro poutní chrám v rakouských Marijazell, začalo se Hejnici říkat „ČESKÉ MARIAZELL“. Tohoto názvu se dostalo Hejnici také proto, že v rakouských Marijazell Mariina milostná soška stála nejprve na vysokém pařezu ve dřevěné kapli zrovna tak jako kdysi v Hejnicích.

Tedy vzhůru do Českých Marijazell, do Hejnic ke Sličné Matce Panně Marii.

P. Oldřich
(foto - archiv autora)

„BŮH JE VĚTŠÍ NEŽ NAŠE SRDCE“

očekávání. Protože je mu tento chybný postoj nesnesitelný, křiví se člověk sám podle sebe. Takový člověk mluví o tom, že je sám svým pánem, sám si určuje a sám o sobě rozhoduje, co je dobré a co špatné. Myslí si, že nepotřebuje odpuštění. Ale Bůh o nás smýšlí tak vysoko, že říká ústy svého Syna: „Budte tak dokonalí, jak je dokonalý váš nebeský Otec!“ (Mt 5, 48). My lidé naproti tomu smýšlíme o sobě tak málo, že se spokojujeme sami se sebou.

To působí současnou bídu křesťanství, že už nechceme nic mít se svátostí pokání. V čem bychom mohli být vinni, to pro nás už vůbec nesmí existovat, podle slov: Nesmí být, co nemá být!

Protože nechci být hříšníkem, hřích pro mě neexistuje. Vždyť člověk by byl rád sám sobě pánem a bohem! Tak na sobě prožívá na jedné straně, že už vůbec nepociťuje žádný hřích, ale na druhé straně v jeho podvědomí v něm dále zuří všechno protibožské, a tím všechno protilidské, což jej nakonec činí nemocným.

Cožpak to není příkaz doby, aby si uvědomil svoji vinu a nechtěl si vyprosit osobní odpuštění?

Už Starý zákon věděl o této skutkové podstatě, když říká: „Kdo svá přestoupení kryje, nebude mít zdar, ale kdo je vyzná a opouští, dojde slitování“ (Přísl. 28,13). Nebo také: „Pokud jsem mlčel, moje kosti chřadly, celé dny jsem pronařikal“ (Ž 32,3).

Milé sestry a bratři, řeknu totéž ještě v jednom přirovnání: Bůh je všudypřítomný, a přesto se činí Kristus, Syn Boží, ve slavení eucharistie dotknutelným a ještě zdůrazňuje: „To číňte na mou památku!“ Jistě existují různé způsoby pokání, ale Kristus působí odpuštění hříchů pro nás litoště, vyznáním, rozhrěšením a pevným rozhodnutím k polepšení ve svátosti smíření. Za jak důležitou považuje tuto svátost, projevuje se v tom, že nám zpověď daroval ještě o velikonočním dnu - se zkrvavenými rukama a srdcem.

Pokání jako osvobození k velikosti Boží

První člověk se po hříchu schoval před Bohem. Bůh ho hledá a volá ho ven z jeho úkrytu do své blízkosti: „Adame, kde jsi?“ (Gn 3,9). To je vlastně průběh osobní zpovědi! Bůh nás hledá a volá nás, abychom opustili své úkryty a svá opevnění, abychom Jemu umožnili přístup do našeho bytí. Svátosti nejsou umělým naroubováním na náš přirozený život, nýbrž odpovídají úplně přirozenému průběhu života a završují jej. Mnozí lidé se dnes dusí sami v sobě. Proto mohou mluvit jenom sami o sobě, myslet na sebe a sami se prosazovat. Největším dobrodiním je pro ně, mohou-li se bez zábran vymluvit. Vyznání je Kristem zvolená vnější podoba svátosti pokání. Ve zpovědi je kněz povinen naslouchat a člověk má možnost se po důkladném zkoumání vyslovit. Protože každý člověk má svoji vlastní cestu k Bohu, děje se to v osobní zpovědi. To se ukazuje velmi zřetelně v Novém zákoně. Tam hledá Pán jednu ztracenou ovci a zanechává 99 ostatních. Žena v evangeliu převrátí celý dům naruby, aby hledala a našla ztracenou drachmu. Milosrdný otec čeká trpělivě na svého ztraceného syna, aby ho mohl obejmout v náručí.

Všechno dobro na světě, ale také všechno zlo, je nejdříve přítomno v lidských srdcích. V Jakubově listu se k tomu píše: „Každý, kdo je v pokušení, je sváděn a váben svou vlastní žádostivostí. Žádostivost pak počne a porodí hřích, a dokonáný hřích plodí smrt“ (Jak 1,14-15). Naopak, kdo ve svátosti pokání dostal odpuštění, předává je dále. Tak mění pak jednotlivá zpověď rodinu, skupinu a obec. To je Bohem zvolená cesta k odpuštění a obnově světa. To nám ukazuje celé evangelium!

Pro řadu křesťanů je ještě pravidelná zpověď samozřejmostí. Zvu k ní ale i ostatní, aby znovu pravidelně přistupovali ke svátosti pokání. Začneme čtvrtletní zpovědí! Čtvrtletí je ještě přehlednější období, z něhož můžeme Bohu složit účty. Pak přejdeme ke zpovědi měsíční. Kromě duševní hygieny získáme nejvyšší dar Boží, odpuštění, abychom je pak mohli předávat v našem okolí, abychom je mohli obnovovat. To je smysl předvelikonoční doby pokání.

Nedejme se tedy zmást různými otázkami a diskusemi, ale začneme znovu a pomáhejme si navzájem!

Slovy Otčenáše „jako v nebi tak i na zemi“ vyznáváme svoji životní normu: Co platí v nebi, mělo by pro nás platit také na zemi. V evangeliu je napsáno, že v nebi bude více radosti nad jedním hříšníkem, který koná pokání, než nad 99 spravedlivými, kteří pokání nepotřebují. To zřejmě nesouhlasí s naším životním principem „jako v nebi tak i na zemi“. Jak je jinak možné, že svátost, která působí tolik radosti v nebi, vyvolává tolik výhrad na zemi?

Jestli to nespočívá v tom, že si raději necháme poklepat na rameno s uznáním, nebo tak učiníme i sami sobě, než abychom ve svátosti pokání se pokorně bili v prsa a vyznávali: „Pane, odejdi ode mě, neboť jsem člověk hříšný“ (Lk 5,8)? Smím to říci docela čestně: v průběhu let se tlukot mého srdce oslabil před kázáním, ale nikoliv při zpovědi. Svátost pokání nám vadí. Zasahuje naši pychu!

Člověk je sám sobě příliš malým měřítkem

„Bůh je větší než naše srdce“, říká první list Janův (1 Jan 3,20). Žádný člověk by nepřekonal sám sebe, kdyby nad sebou neměl slitovného Boha. Přitom ovšem získává také zkušenost, že se nechce připodobňovat měřítku Božímu, protože neodpovídá Božímu

ŽENY NA CESTĚ...

**Pod kříž došly s tebou, Pane, jen ženy,
ženy také jako první šly za tebou ke hrobu
a první se dozvěděly o tvém zmrtyvýchvstání.**

1. A právě Maria Magdalena, ta, která byla pohrdlivě označována za veřejnou hříšnici a které jsi, Pane, s láskou odpustil, právě ona jako první viděla tvář tebe Vzkříšeného. Odpustil jsi jí po jejím hlubokém vnitřním pokání, protože „milovala mnoho“. Myslíme na ni, když prožíváme tvé odsouzení, Pane. Nechal ses dobrovolně odsoudit kvůli nám všem hříšným - také kvůli všem těm ženám, které kdy pošpinily své ženství, své pravé poslání ženy.

- Pro své utrpení přiveď je, prosíme, Pane, k poznání pravého smyslu života i k opravdovému pokání.

- Prosíme tě, vyslyš nás.

2. Bereš na sebe kříž, Pane, tvá cesta na smrt začíná. Myslíme v této chvíli na všechny dívky, které právě jsou na začátku své životní cesty.

- Ať všechny dívky právě v letech dospívání poznávají více tvé cesty, tvůj život i krásu života s tebou, Pane.

- Ať mají vždycky nablízku někoho, kdo jim bude ukazovat směr cesty, kdo jim bude oporou na všech křížovatkách a v krizích a nejistotách mládí, aby si mohly utvořit správnou představu o svém budoucím úkolu ženy.

3. Tvé tělesné utrpení pokračuje, Pane. Po bičování a korunování trnovou korunou přicházejí obtíže cesty s křížem. První větší tělesné potíže přináší ženám na jejich cestě obvykle údobí, kdy jsou v těhotenství spolupracovnicemi tvého stvořitelského díla a nositelkami nového života.

- Ať budoucí maminky žijí hlubokým vnitřním životem ve spojení s tebou, Pane, aby mohly podle posledních lékařských objevů podstatně ovlivňovat budoucí vývoj i charakter dítěte.

- Ať těhotné maminky prožívají velkou radost z toho, že přijaly tebe samého, Pane, protože ty jsi řekl: „Kdo přijímá jedno z mých nejmenších pro mé jméno, mě přijímá.“

4. Mateřství tvé Matky Marie, Pane, nás vede stále víc k úžasu a děkovaní. Jakou maminku sis vybral! Jak pokornou, plnou víry a plnou lásky! Podle jejího vzoru se i naše ženy dovedou dávat k dispozici Bohu, aby on sám v nich jednal, aby využíval jejich mateřství pro vznik nových Božích dětí. - Ať naše matky nikdy nedokážou odsoudit své vlastní narozené dítě k smrti, Pane!

- Ať všechnu tíhu porodu dovedou křesťanské matky obětovat s láskou a ochotou tobě, Pane, jako součást toho,

co zbývá - podle Pavlových slov - vytrpět z tvých útrap pro tvoje Tělo - pro Církev.

- Ať se v okolí početných rodin najdou ochotní a pozorní lidé, kteří by dovedli nevtíravě, ale soustavně a účinně pomáhat matkám těchto rodin nést břemeno mateřství i všech hmotných prací a starostí!

5. Šimon ti pomohl na tvé cestě s křížem - z donucení, ale pochybujeme o tom, že zůstal bez citu, když viděl tvé utrpení zblízka. Myslím v této chvíli na nezjistitelné množství žen, které ve všech zemích světa na všech kontinentech a v různých dobách si zvolily dobrovolně místo čisté plodnosti plodnou čistotu a zůstaly svobodné pro Boží království.

- Dávej jim, Pane, všechny dary svého Ducha, aby rostlo Boží království ve vrcholné míře v jejich vlastních duších i v denním plodném styku s druhými i v práci pro druhé.

6. Účinná Veroničina láska nám při tomto zastavení připomíná všechny obětující se ženy, které den po dni dávají svou lásku, své pozorné, vnímavé srdce i citlivé ruce do služeb druhým, ke zmírnění utrpení, které je trvalým průvodcem životní cesty lidí.

- Ať neupadá v našich ženách smysl pro bolest a utrpení druhých, Pane.

- Probuď v dívkách i ženách přání sloužit jako lékařky, ošetřovatelky, pečovatelky a sociální pracovnice a vidět ve všech trpících tebe samého, Pane.

- Ať se najde i dost obětavých žen, které se budou chtít věnovat dětem bez rodičovské péče i všem, kdo vyžadují péči zvláštní.

7. Tvé utrpení narůstá, Pane. Myslíme v této chvíli na všechny manželky, které jsou se svými manžely spoluodpovědné za vyřešení současné krize manželství.

- Ať si křesťanské manželky co nejčastěji připomínají slib, který dobrovolně daly - a ať slova „Slibuji, že ti zachovám lásku, úctu a věrnost, že tě nikdy neopustím, ale ponesu s tebou všechno dobré

i zlé až do smrti...“ jsou jim denně novým popudem a novou vzpruhou k tomu stále znovu začínat vytvářet to originální umělecké dílo manželství.

- Ať jsou si manželky vědomy, že mají poslání utvářet správnou atmosféru i pevný řád krásného domova.

8. Jestliže se někomu dostalo výtky, pokárání na tvé cestě, Pane, byly to právě ženy, Pane. Tak často bývají některé jen sentimentální, daleko od pravého, hlubokého citu a pravé lásky!

- Nauč naše křesťanské ženy, Pane, do hloubky poznávat a vážit si tvého utrpení, kterým jsi dal smysl i našemu životu.

- Ať nezapomínají na to, že jsou odpovědné za sebe i za své děti i za ty děti, na které mohou mít vliv.

- Ať se křesťanské ženy snaží trpělivě a důsledně, s pochopením pro různé potřeby dětí v jednotlivých údobích vést děti, Pane, po tvé cestě, než budou moci jít vědomě za tebou samy.

9. Znovu padáš na své cestě, Pane. Sám jdeš cestou s křížem - jen s hrstkou nejvěrnějších, sám jako před nedávkem v Getsemanské zahradě. Myslíme v tuto chvíli na všechny ženy opuštěné, na ty, které chtěly ve svém životě co nejvíc užít, ale zůstaly nakonec samy s prázdnými rukama - na ty, které opustil manžel, i na ty, ☹

☉ které po odchodu manžela na věčnost v denním hrdinném úsilí plní úlohu mateřskou i otcovskou.

- Buď jim, Pane, pořád nablízku, dávej jim svou sílu a ukazuj jim jasně, co od nich chceš.

10. Zbavuj tě všeho, co ještě máš, Pane, tvého šatu. Myslíme na konci tvé cesty na všechny staré ženy. Rozdaly všechno - dobru či zlu. Žily svůj život s tebou - nebo bez tebe. Pracovaly, milovaly, trpěly i radovaly se s tebou - nebo bez tebe.

- Ať ty, které jdou od tebe daleko, pochopí, že nikdy není pozdě jít k tobě a získat s tebou všechno.

- Ať ty, které přijaly tebe do celého svého života, v těchto letech, kdy přibývá tělesných potíží, dokážou dál zhodnocovat každou vteřinu svého života a deně ti dávat všechno, co prožívají.

11. Ani ženy, které víc než kdo jiný chápou a nesou bolest druhých, nedovedou si plně představit utrpení tvého křížování, Pane. Ale mnoho žen na světě obrovské utrpení prožívá. Myslíme teď ve chvílích tvého bolestného mučení na všechny ženy na světě, které nějakým způsobem trpí - ženy s rizikovým těhotenstvím i ženy rodičky, matky početných rodin s mnoha starostmi a komplikacemi, matky nemocných či zdravotně postižených dětí, ženy trpící zklamáním, neláskou, hrubostí i tvrdostí, ženy trpící nejrůznějšími způsoby tělesně, ženy trpící stářím a vyčerpáním... podáváme ti, Pane, v obětí jejich bolesti a utrpení, abys je zhodnotil v utrpení svém.

Ať ženy pochopí myšlenku Thomase Mertona: „Kristus v nás, jeho utrpení v nás... Bolest nepřestane být bolestí, ale my se z ní můžeme radovat, protože bolest umožňuje Kristu, aby on sám v nás trpěl a tím oslavoval svého Otce. Může nás těšit vědomí, že On je v nás větší, než může být jakékoliv utrpení.“

- Pane, dej, ať to pochopí i všechny ženy trpící jakýmkoliv způsobem.

12. Pane, pod tvým křížem zůstaly z tvých věrných jen ženy - tvá matka a několik dalších žen s Janem. Zůstaly ti věrny až do tvého posledního výkřiku, kterým jsi dovršil své poslání na zemi. Jak je mohou dovršit ženy? Každá osobně, každá se svými problémy, s těmi nejbližšími, s nimiž žije a za něž je nejvíc odpovědná? Každá na svém vlastním místě, se svým osobním úkolem v rodině, v povolání, v Církvi i národě!

Ženy svěťce to dokázaly!

- Všechny svaté manželky, matky i dívky a ženy svobodné pro Boží království, orodujte za nás -

- aby každá křesťanská žena usilovala o dosažení svatosti právě v tom poslání, které je jí svěřeno, Pane.

13. Po životě mezi lidmi na zemi vracíš se znovu do náruče své Matky, Pane. K té, která od samého počátku dovedla zapojit do velkých plánů tvého Otce sebe samu, svou práci i vztah k tobě, Božím synu, i k druhým. Jeden autor napsal: „Na Kalvárii se Maria stala skutečnou Matkou. Neboť matkou se člověk stává teprve tehdy, když všechno dá. Byla zde, aby při-

nesla nadlidskou obětí, aby řekla nejen - „Jsem služebnice Pána,...“ ale „Můj Syn je služebníkem Páně, ať se mu stane podle tvé vůle, Bože.“ Každý den musela Maria opakovat své „Fiat!“ Každý den znova musela objevovat Boha ve svém životě. Právě tak to musíme dělat i my. Maria nám bude stále připomínat, že také občas Pánu nerozuměla, ale že vždycky říkala své „ANO!“

- Pane, ať podle příkladu tvé Matky i křesťanské ženy dokážou říkat své ANO až do konce svého života, aby mohly spolu s ní zpívat po celou věčnost - Velebí má duše Pána za všechny ty velké věci, které mi Pán učinil v celém mém životě.

14. A tak cesta žen s tebou nikdy nekončí, Pane. Jdou s tebou a zůstnou s tebou po celou věčnost, nezpronevěří-li se ovšem svému poslání - poslání ženy ve světě i v Církvi. Nikdy pro křesťanské ženy nesmíš být mrtvým Kristem, neživotným, knižním vzorem, ale ať denně prožívají skutečnost, že tvoří část tvého těla, že s tebou a v tobě žijí plným životem, že tě dokonce mohou přijímat jako pokrm pro svoji cestu.

- Ať žijí jako tvá Matka v pohotovosti ochotě plnit své poslání ženy v čisté plodnosti nebo v plodné čistotě.

- Ať o nás všech mohou platit Pavlova slova, že jestliže jsme s Kristem srostli tak, že jsme mu podobní v jeho smrti, budeme mu podobní i v jeho zmrtvýchvstání.

Ať se to opravdu stane, Pane.
Amen.

Z POUTNÍCH MÍST

* Mirjana obdržela 18. 3. poselství, které vám chci bez otálení sdělit:

„Drahé děti, jako Matka vás už léta učím Víře a Lásce Boží. Vy jste neukázali vděčnost vůči drahému Otci, ani jste Mu nevzdali chválu. Stali jste se prázdnými a vaše srdce se stalo tvrdým a bez lásky vůči utrpení bližních. - Já vás učím lásce a ukazuji vám, že drahý Otec vás miloval, ale vy, vy jste Ho nemilovali. On obětoval svého Syna pro vaši spásu, moje děti! Nemilujete-li, nepoznáte Lásku vašeho Otce. Nepoznáte Ho, vždyť Bůh je Láska. Milujte a nemějte strach, protože, děti moje, v lásce není strachu. Jsou-li vaše srdce otevřena Otci a jsou-li plná lásky k Němu, proč mít strach z toho, co přijde? Strach mají ti, kdo nemilují, protože očekávají potrestání a vědí, jak jsou prázdní a tvrdí.

Já vás vedu, děti, k Lásce, k drahému Otci. Já vás vedu k věčnému životu. Věčný život je můj Syn. Přijměte Ho a přijali jste Lásku.“

Byla mi dopřána milost, když přišla Panna Maria (15.15 hod., a zůstala 10 min.), být zcela blízko Mirjany.

Její obličej byl vážný, ale vyzařoval takovou lásku a takovou pozornost, že je nemožné nevěřit, že k ní promlouvala nebeská bytost. Po tvářích jí tekly slzy dojetí. Slyšeli jsme ji, jak se modlila 3x Otčenáš a 3x Sláva Otci s Pannou Marií. Později nám řekla, že jeden byl za ty, kdo ještě neznají Lásku Boží, druhý za duše v očistci a třetí za přítomné osoby. Gospa nám všem požehnala. Když odešla, Mirjana těžko zadržovala svou bolest.

P. Slavkovi svěřila: „Položila jsem Panně Marii tři otázky a dostala jsem odpovědi. Gospa nebyla tak šťastná, jako bývala jindy v den mých narozenin. Hovořila mi o tajemstvích, ale nemohu nic říct. Plakala jsem, protože pro mne je to velmi tvrdé, když odchází. Když jsem s Ní, je to plnost všeho, jsem naplněna vším. Když odchází, v tomtéž okamžiku chápu, že jsem zde, na zemi, že pokračuji bez Ní, jako bych byla opuštěná. Víím, že nejsem opuštěná. Ale Ona odešla a nechala mě. To je opravdu těžké. Když odchází, je to tak tvrdé, že kdyby to bylo častěji, nevím, jak bych to mohla zvládnout.“

Toto poselství jsem pochopila jako poselství lásky a útěchy. Nemáme se čeho bát, máme-li lásku. Zvu vás všechny žít lásku.“

* Mirjana mě dnes ráno přijala a upřesnila další důležité body. Zeptala jsem se jí: „Poutníci myslí, že Gospa zvěstuje těžké události, když říká: 'Proč mít strach z toho, co přijde?' Ale ty, jak vykládáš ta slova?“

Mirjana: „Ne, to není vůbec ono. Ona nezvěstuje něco tvrdého. Ale Ona vidí, že mnoho lidí žije ve strachu z budoucnosti. Přicházejí sem a s úzkostí se ptají, zda Gospa mluvila o tom, co se má stát ve světě. Tento postoj není dobrý. Nemáme si klást všechny ty otázky ohledně budoucnosti, ale máme žít lásku, nyní. Láska je jediná důležitá věc. Tohle chtěla říct.“

Díky, drahá Gospo, Královno Míru a Královno Proroků, vždyť Ty nám o jednou víc ukazuješ, že jsou ti, kdo mluví o budoucnosti, a ti, kdo budoucnost vytvářejí.

Ti, kdo vytvářejí budoucnost, to jsou ti, kdo milují, dnes...

sr. Emmanuela

VZPOMÍNKA NA ZAPOMENUTOU HISTORII?

5. dubna 1950 podepsal plukovník Stb Osvald Závodský přísně tajný rozkaz k provedení likvidace všech mužských a ženských klášterů v Čechách a na Moravě. Tři stránky dokumentu (z něhož přinášíme fotografii první strany) obsahují podrobné pokyny k provedení celé tzv. AKCE „K“ (kláštery). Končí: „Dále přikazuji, aby krajský velitel vytvořil z orgánů Stb kontrolní oddíly, které by se na místě přesvědčily, zda úkoly určené přiloženými pokyny byly v jednotlivých vyklizených kláštřích splněny.“

O likvidaci řeholníků a řeholnic u nás rozhodlo předsednictvo ÚV KSČ na schůzi 30. ledna 1950 za osobní účasti Gottwalda, Zápotockého, Čepičky, Kopeckého, Ďuriše, Nejedlého, Fierlingra, Bareše, Clementise a Širokého. Byl prakticky zlikvidován normální život 42 mužských a 56 ženských řádů na celém území Československa (obdobná akce proběhla také na Slovensku). To znamená že bylo uzavřeno 247 klášterů mužských a 670 ženských s 2528 řeholníky a 11896 řeholnicemi,

násilně soustředěných do několika z těchto domů, proměněných na „kláštery“ internační a koncentrační...

Akce byla provedena nelidsky, nedůstojně. Řeklo by se „s gestapáckou“ arogancí. Bohužel gestapáci byli jen učenlivými uční stalinských metod. Tato kratičká připomínka jedné kapitoly historie naší církve nemůže pochopitelně podat výstižný obraz těch smutných dnů, jejichž následky dodnes trvají a rány se nezahojí ani v příští generaci.

K námětu se vrátíme později. Dnes je to jen krátká vzpomínka, která ve čtenářích vyvolá mnoho otázek. Také tuto: Jak je možné, že ještě dnes se v České republice hrdě hlásí k životu bez uzardění dvě politické strany - přímí dědici marx-leninského odkazu KSČ. Že je jim d o v o l e - n o hlásit se k životu!!! Co jsme za národ a jakou to máme vládu, že se na tyto zločiny tak rychle zapomnělo. A co tedy můžeme čekat v budoucnosti, jestliže... A na tuto otázku se snažme najít správnou odpověď.

-jv-

PETR TICHÝ

Petr Tichý, co komu dnes říká toto jméno? Ono totiž nejde o vlastní jméno, je to pseudonym, který si zvolila gymnaziální profesorka Marie Husová pro svou literární tvorbu. Pro sbírku povídek „Jiskry na sněhu“, pro kantorský román „Zelená tvrz“, o kterém kdysi profesor F.M. Bartoš z Husovy teologické fakulty napsal v anketě Svobodných novin, že to je kniha, která ho ve válečných letech nejvíce zaujala. Dalším románem byla „Vínice zaslíbení“ a cyklus próz „Světly kruh“.

Petr Tichý, tak tichý, že o něm dnes není nikde slyšet. A to je škoda. Teď 26. února tomu bylo pět roků, co Marie Husová v Kosmonosích zemřela. 2. března jsme se s ní rozloučili. Odpočívá ve společném hrobě se svou sestrou - taky učitelkou - na hřbitově v Nových Benátkách. Její verše by neměly zůstat zapomenuty. Její žáci a žákyně z Prievidzy, Litoměřic, Mladé Boleslavi na ni zapomenout nemohou. Zvláště ti boleslavští, s nimiž prožívala válečná léta, ať byli ve školních lavicích nebo na pracovištích, především tehdejší Technische Nothilfe. Nebyla totiž jenom učitelkou, vtloukající svým žákům do hlavy, jaký je rozdíl mezi gerundiem a gerundivem, byla jim mámou, byla přítelkyní.

Bylo by hříchem nepodívat se za ní. Odešla. Chci ale připomenout pár jejích veršů. Jsou plné světla. Snad pro ně „Světlo“ najde kousek místa na svých stránkách.

Josef Helikar

*Smět vědět, že je člověk
v Božím plánu,
že Bůh tě k stavbě potřebuje,
uvěřit,
ach, jaká úleva v tom lidském
hlavolamu
a jaké štěstí, dokázat tak slávy
hodně žít!
Mít sílu oblázkem být v proudu
věčna,
když tvrdě otlouká tě kamenitá
tma!
Dál drát se v světla nekonečna,
i když tě úzkost hadím stiskem
objímá.
Smět vědět, že jsi denně
v Božím plánu,
že stačí s Jeho vůlí
tichý souhlas žít,
že noc tvá každá rozkvétá
přec k ránu,
mít sílu usmát se
a AMEN vyslovit.*

(Petr Tichý)

Láska a utrpení

(5.)

Úvahy v duchu sv. Pavla od Kříže (1694-1775)

Sebeobětování a vztah

Člověk se uskutečňuje jedině ve vztahu. Dokázat kvůli druhému ustoupit, udělat mu místo, to vyžaduje sebeobětování.

My věřící vidíme v samotném Ježíši Kristu nejlepší a nejzářivější příklad sebeobětování. Písmo sv. Nového zákona představuje Ježíšovo utrpení a smrt jako nejvyšší skutek obětavosti a lásky Boží k nám lidem (srv. J 3,16).

Sotva který člověk byl touto pravdou víry, která patří k středobodu našeho vyznání víry, tak silně pohnut a hluboce dojat jako Pavel od Kříže. Rozjímání o Boží lásce, kterou viděl uskutečněnu nejvíce v utrpení a smrti Ježíše Krista, bylo pro něho vřelým zřídlem, jehož vody jej občerstvovaly a dávaly mu sílu k velkým činům. Nechtěl si však tuto zkušenost, která jej naplňovala a oblažovala, ponechat jen pro sebe. V nespočetných kázáních, rozmluvách a dopisech zvěstoval lidem tuto radostnou zvěst, že Bůh miluje člověka.

I světci byli lidé jako my. I oni měli vrozenou touhu po seberealizaci. Pro sv. Pavla od Kříže byla láska Boha ke svému tvoru nosným základem života. Jeho hlavním úkolem bylo zvěstovat lidem tuto lásku slovy i skutky. Proto dal všechny svoje síly do služeb bližním. To nebylo možné bez námahy a obětí. Ale tímto způsobem se „seberealizoval“ a dosáhl tak hluboké vnitřní spokojenosti a štěstí.

Podívejme se nyní opět na dnešní dobu. Mnoho lidí pokládá seberealizaci za svůj životní program. Nemá-li se z toho stát sebeprosazování a egoismus, musí být člověk schopen sebeobětování. K sebeuskutečnění patří i sebeobětování.

Musíme však pamatovat na jedno: nemůžeme sebe dát druhému, když jsme nejdříve sami sebe nepřijali, a to i se svými omezeními, chybami a slabostmi. Musím mít zdravý vztah k sobě samému, ano, musím sám sebe „milovat“.

Vzpomeňme na hlavní přikázání: „Miluj svého bližního jako sám sebe (Mk 13,31).

Přiměřená sebeláska patří také k lidským vztahům. Žiji-li v nespokojenosti se sebou samým, sotva budu schopen, abych miloval druhého.

Člověk se uskutečňuje ve vztahu, jestliže je přijímán tím druhým i sebou samým, a to se všemi přednostmi i chybami, silnými i slabými stránkami. To vyžaduje od obou partnerů, aby byli jeden pro druhého schopni

odříkání, což vyžaduje konec konců sebeobětování. Seberealizace bez sebeobětování směřuje k přehnanému sebeprosazování, a to vede nakonec k egoismu. Otázku na vztah těchto dvou pojmů nutno zodpovědět ve stručnosti takto: nikoliv buď sebeuskutečnění nebo sebeobětování, nýbrž sebeuskutečnění a sebeobětování.

V Božím lůně

K lidství patří nutně mateřsko-ženský prvek, a ten má svůj původ v samotném Bohu.

Kromě pratinou milovat a být milován naplňuje člověka vnitřní touha po klidu a bezpečí. Mystikové jsou lidé, kteří našli naplnění těchto přání a tužeb v Bohu. Sv. Pavel od Kříže byl jedním z těchto lidí. Mystikové mluví především v obrazech a symbolech.

Když Pavel od Kříže hovoří o bezpečí v Bohu, používá s oblibou obrazné rčení „být v Božím lůně“. Je to zajisté silný a intimní symbol. Dnes víme velmi dobře, jak intenzivně prožívá dosud nenarozené dítě bezpečí v mateřském lůně. Mnoho dospělých lidí zmítaných shonem, nejistotou a úzkostí prahne po bezpečí, přičemž si to mnohdy ani neuvědomují.

Víra v Boha, víra, že já jsem v něm a on ve mně, může zajistit vnitřní klid a bezpečí. Prožívají to nejen mystikové. V jednom dopisu dává Pavel od Kříže tuto radu: „Uchylte se do Božího lůna - jako dítě do lůna své matky. Udělejte to s velkou důvěrou“ (Dop. I,417).

Možná to někoho udivuje, že takový jednoznačně mateřsko-ženský symbol je použit u Boha. Mystikové jsou povětšinou velice přirození a bezprostřední. Záleží jim na tom, aby své vlastní náboženské zkušenosti popsali co nejnázorněji a nejživěji. I Písmo sv. říká, že Bůh stvořil muže a ženu ke svému obrazu a podobnosti (srv. Gn 1,27).

Mateřsky-ženské patří k podstatě našeho lidství a má tedy svůj prázeklad v samotném Bohu.

Obraz „v Božím lůně“ vyjadřuje ve skutečnosti ideál oblažujícího bezpečí v Bohu. Nicméně mnozí z nás řeknou: „To se dá těžko provést.“ Někdy mám dokonce pocit, že Bůh mě neslyší a že je daleko. Jistě se nám může stát, že nás přepadne „vnitřní vyprahlost“ a prožíváme současně temnotu a noc víry. I světci a mystikové znají tento stav z vlastního pro-

žitku. Ale i tehdy, možná právě v těchto chvílích je nám Bůh velice blízko. Jedné mladé paní, kterou Pavel od Kříže doprovázel na její životní duchovní dráze, píše: „Ó dcero moje, proč pochybujete, proč máte strach? Jste v rukou Všemohoucího. A vy máte strach?“ (Dop. I,164).

Víra je osobní já-ty vztah člověka k Bohu. Můj vztah k Bohu je však ovlivněn - ať chci nebo nechci - souhrnem zkušeností, jaké mám s lidmi. Jestliže např. člověk ve svém dětství zažije málo lásky a náklonnosti a utrpěl hluboká bezpráví a trpká zklamání, pak mu to pravděpodobně bude dělat potíže žít z hloubky „pradůvěry“ k Bohu. Ale Bůh sám ví o takovémto neschopnosti, zná lidskou - i moji - omezenost a lidská zranění a bere je v úvahu jako „polehčující okolnosti“, když posuzuje naše skutky a naše spolehnutí.

Jsou lidé, kteří mají k sobě navzájem velkou, možno říci bezmeznou důvěru. Vezměme třeba zamilované. Jeden o druhém je skálopevně přesvědčen: můj miláček chce pro mne vždy jen to nejlepší. A když se někdy náhodou stane něco, co nesouhlasí s tímto základním přesvědčením, pak v ostatních případech důvěra nijak nekolísá. Tak podobně byl světec naplněn pevným přesvědčením: „Bůh nemůže chtít pro člověka nic jiného, než jen to nejlepší“ (Dop. V,190). Skálopevná důvěra v Boha má dala současně přesvědčení, že se nachází „v Božím lůně“. A to je předpoklad pro hodnocení Boží vůle.

Mít Boží vůli za pokrm

Je dobré ptát se, co by pro mne mohlo být Boží vůlí. Tak se stávám vnímavý pro hlas toho druhého, pro božské Ty.

Mnoho duchovních učitelů a mystiků se ve svých spisech zabývá „Boží vůlí“. Pro sv. Pavla od Kříže je „odevzdání se Boží vůli“ důležitý a ústřední bod jeho duchovní nauky. Často se odvolává na Ježíšův výrok z Janova evangelia: „Můj pokrm je, abych činil vůli toho, který mě poslal, a dokončil jeho dílo“ (J 4,34).

Jako člověk měl Ježíš svobodnou vůli stejně jako my. Ale Ježíš podřídil svou vůli „vůli a poslání“ svého Otce. A to se neobešlo bez duchovních zápasů (Getsemany). V konkrétním každodenním životě je často obtížné poznat Boží vůli. Snad nám mohou pomoci tato konstatování: Bůh nás povolal k víře a k následování

svého Syna. Ve svátosti křtu a biřmování jsme přijali od Boha „poslání“. Bůh má s námi své záměry. Má pro každého z nás svůj „životní plán“, který pro nás představuje to nejlepší: naši spásu. Někdy ovšem víme, co by bylo pro nás nejlepší, ale neděláme to. Ale i přes svou „slabost“ můžeme se přiblížit k Bohu. - Sám apoštol Pavel, který byl tak zářivým milovníkem Ježíše Krista, poznal na svém těle lidské slabosti. V listu Římanům píše: „Nepoznávám se ve svých skutcích, vždyť nedělám to, co chci, ale to, co nenávidím. Vždyť nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci“ (Řím 7,15-19). Jaká upřímnost zaznívá z těchto slov!

Nepotřebujeme být bez viny nebo dokonce bez chyby, jestliže následujeme Ježíše. Musíme Pánu dovolit, aby nám pomáhal. I když znovu a znovu klopýtáme a padáme. Důležité je, abychom se chopili ochranné a nabízené Boží ruky. Snad právě tehdy pocítíme něžnou sílu a důvěrnou blízkost Pána Ježíše, když nám pomáhá. Pavel, neúnavný misionář, který měl k Pánu tak důvěrný vztah víry, to jistě zakusil; proto o tom může tak otevřeně hovořit.

V konkrétním životě je často obtížné poznat, co je Boží záměr. Ale je

dobré, když se sám sebe tážu, co by pro mně mohlo být Boží vůlí. Tak relativizuji svou vlastní vůli, přestávám být jednostranně zaměřen. Jsem tak otevřen a připraven naslouchat hlasu onoho Ty, především hlasu božského Ty.

Někdy se o Boží vůli mluví, jako kdyby to byla neúprosná, železná vůle. Ježíšův výrok, že má Otcovu vůli za pokrm, hovoří o něčem jiném: z tohoto obrazu nevyplývá žádné přinucení, nýbrž myslíme spíše na něco krásného a příjemného.

I Pavel od Kříže je naplněn tímto

základním kladným postojem, když mluví o vztahu k Bohu. Tak píše jedné františkánce: „Jistě bych chtěl, abyste byla pokorná, abyste se nepřeceňovala a nestavěla příliš na vlastních silách. Ale já bych chtěl ještě více, abyste ve službě Bohu jednala s velkou veselostí a pocitem radosti. Mějte velkou důvěru v Boha, dovolte, abyste klesla do Boží náruče a odpočivejte v lůně božského Otce. Svě slabosti a nedokonalosti musíte hodit do planoucího ohně Boží lásky“ (Dop. I,495).

(Pokračování v příštím čísle)

Kristova hlava je korunována trním - a moje hlava? Moje myšlenky...? Na co myslím nejvíce?

Jeho ruce jsou probité hřeby... A co dobrého dokážou dělat moje ruce?

Probodené nohy, které se tolik nachodily, aby mohly přinést pomoc... Kam já chodím nejraději? Kam spěchám nejčastěji?

(R. Plus S. I.)

Tvářit se přívětivě, vyjádřit svoji účast na starostech druhého a být ochoten druhého vyslechnout je často větší postní obět než si odříkat jídlo.

(Adolf Kolping)

Náš život bývá podobný situaci v Getsemanské zahradě. Jdeme s Pánem, necháváme se od něho různými způsoby obdarovávat - a když hrozí nebezpečí, když prožívá úzkost, protože bere na sebe i naše viny, my bezstarostně spíme. Kdo ví, kolikrát v životě už Pán přišel a chtěl, abychom ho potěšili, ale my jsme spali - a když nás vytrhl z naší netečnosti, nevěděli jsme, co mu máme říct.

(E. Nickel)

Jen jediné místo na světě - aspoň jednu jedinou část světa můžeme určitě změnit - je to naše vlastní srdce.

(R. Schneider)

ROZJÍMÁNÍ O UMUČENÍ KRISTA

Kdo správně uctívá utrpení našeho Pána, bude patřit zrakem svého srdce na ukřižovaného Ježíše a bude v Těle Ukřižovaného poznávat své vlastní tělo.

Všechny bytosti se musí chvět hrůzou nad popravou svého Vykupitele. Skály musejí pukát, ale srdce také, především ta, která nevěří. Ti, které tíží hrob jejich smrtelnosti, musí odvalit kámen, který jim stojí v cestě, a vyjít z hrobu. Měli by se nyní zjevit ve Svatém městě (1), t. j. v Boží církvi jako svědkové budoucího zmrtvýchvstání. Co se pak má stát na lidských tělech, to nechť se nyní stane v jejich srdcích.

Nikomu, ať je jakkoliv slabý, není odepřeno vítězství Kříže. Není nikoho, komu by nemohla pomoci Kristova modlitba (2).

Jestliže pomohla tolika lidem, kteří proti němu běsnili, tím více pomůže těm, kteří se k němu obrátí!

Křesťanský lid je pozván k pokládání ráje. Všem, kteří se znovu narodí, je otevřena cesta ke ztracené vlasti. Nikdo si nyní nesmí sám zavírat cestu, když se mohla otevřít i pro ukřižovaného lotra (3).

Práce našeho života nás nesmí skličovat ani unavovat. Nesmí nám bránit, abychom s celou odevzdaností srdce následovali příklad našeho Pána a stali se mu zcela podobní. Neučinil a nevytrpěl nic, co by nebylo pro naši

spásu, a to z toho důvodu, aby tak přenesl sílu Hlavy do celého těla.

Když byla naše přirozenost pozdvižena k božství a Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi (4), který člověk by mohl být vyloučen z Božího milosrdenství? Každý přijímá společnou božskou přirozenost s Kristem, který přijal lidskou přirozenost (5), každý se může znovu narodit z Ducha, z něhož se narodil On. Kdo by s ním nemohl poznat svou vlastní slabost?

Proto se také Boží Syn stal člověkem, aby mu nechyběla ani plná skutečnost lidského bytí, ani plnost božství. Tělo, které leželo bezduché v hrobě, které pak vstalo třetího dne a bylo povzneseno k výšinám nebes na pravici Nejvyššího, je tělo naší přirozenosti. Kdo půjde po cestě jeho přikázání a nebude se stydět hlásit se k tomu, co on v ponížení svého těla (6) pro nás vykonal, bude také přiveden k podílu na jeho slávě.

Neboť před celým světem se splní jeho zaslíbení: Kdo mě vyzná před lidmi, toho já vyznám před svým Otcem, který je v nebesích (7).

Sv. Lev Veliký

(1) Srv. Mt 27,53

(2) Srv. Lk 23,34

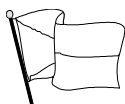
(3) Srv. Lk 23,40 nn

(4) J 1, 14

(5) Modlitba 3. ván. mše

(6) Srv. Fil 2,8

(7) Mt 10,32

DOPIS ITALSKÉHO PREZIDENTA KARDINÁLU VLKOVI

Praha: Prezident Italské republiky Luigi Scalfaro zaslal pražskému arcibiskupovi kardinálu Miloslavu Vlkovi v těchto dnech dopis, ve kterém vzpomíná na svou nedávnou návštěvu Prahy a na bohoslužbu ve strahovském kostele a m.j. píše: „...Byl jsem hluboce dojatý krásou těch míst. Chtěl bych ovšem dodat, že si především uchovávám silný zážitek, který jsem měl z rozhovoru s vámi.

Nabyl jsem z něj jistotu, že katolické společenství přátelské České republiky je svěřeno do péče pastýře, který vždy vydával a bude vydávat osobní svědectví o křesťanských hodnotách a bude vždy jasným příkladem pro své stádo. Velice rád bych se s vámi znovu setkal, abychom mohli pokračovat v našem rozhovoru.“

V závěru dopisu vyjádřil prezident Scalfaro přání znovu se s kardinálem Vlkem setkat, tentokrát v Římě.

HUSOVSKÁ KOMISE

Praha: Na svém 11. zasedání se členové Komise pro studium problematiky spojené s osobností, životem a dílem Mistra Jana Husa při České biskupské konferenci vyslovili pro konání ekumenických setkání u příležitosti 580. výročí smrti tohoto českého reformátora, na nichž by mělo dojít k vyjádření smíření a pokání nad vzájemnými násilnostmi mezi katolíky a nekatolíky v průběhu historie, jež byly antisvědectvím křesťanské zvěsti. Následně formuloval P. Dr. M. Raban dialogickou metodologii práce nutnou k řešení Husova případu. Tato metodologie vylučuje všechny formy konfrontace. Členové komise se dále zabývali náměty pro další práci, které předložil doc. Dr. J. Kejř, a jako nejbližší horizont stanovili řešení problému Husovy nauky o církvi (ekkleziologie), která by měla být, jak zdůraznila prof. Dr. J. Nechutová a prof. Dr. J. Polc, řešena v kontextu dobových ekklesiologických názorů. Plzeňský biskup F. Radkovský jako předseda ekumenické komise při ČBK informoval, že se římskokatolická církev letos výrazněji oficiálně zúčastní památečních husovských akcí.

KATECHETI

Hradec Králové: Každých čtrnáct dní se v budově bývalého Boromea schází přes sto katechetů, aby se zdokonalili v teologických disciplínách, a tak se lépe vyzbrojili pro svou pastorační činnost mezi dětmi. V sobotu 11. března je přišel všechny pozdravit biskup Karel Otčenášek, kte-

rý mimo jiné řekl: „Doba je pro nás křesťany náročná po všech stránkách. Od každého to žádá odpovědnější přístup k uskutečňování evangelního ducha, poslušnost víry k pravdám Božího zjevení a synovskou poslušnost k autoritě církve. Tou je v každé diecézi sídelní biskup jmenovaný hlavou církve, papežem. V době, kdy se i do společenství církve vkrádá duch plíživého nesouhlasu, je třeba se prohloubit právě v ctnosti poslušnosti.“

PRAVIDELNÉ ZASEDÁNÍ PASTORAČNÍ RADY

České Budějovice: Pastorační rada diecéze se sešla na svém pravidelném zasedání pod vedením otce biskupa Antonína Lišky. Projednávala řadu závažných pastoračních otázek jak bezprostředně aktuálních, tak i některé obecnější aspekty v pastorači. Kromě aktuálních informací o návštěvě Svatého otce se projednávala diecézní pouť v rámci roku Desetiletí du-

chovní obnovy, která proběhne 9. září v Českých Budějovicích. Řešilo se nejhodnější pastorační využití nově vznikajícího centra mládeže Ktiš a nová volba zástupců z vikariátů do Diecézní rady laiků. Stranou nezůstala ani nutnost pravidelné formace studentů Teologické fakulty, kteří se připravují na pastorační úkoly v diecézi. Rada se věnovala též úvahám o problémech, které vznikají při spolupráci duchovních a laiků, aby bylo možno se snažit vyvarovat zbytečných chyb v této oblasti.

LETNÍ TÁBORY KŘESŤANSKÉ MLÁDEŽE

Praha: Farnost Praha Chodov a Střešovice pořádají ve spolupráci s turistickou organizací JEKA Belgie letní tábory pro mládež ve věku 13-18 let s účastí duchovního otce. Informace: pí Olga Polanská, Konopištská 5, Praha 10, tel. 73 26 03.

-ab-

Mariánské kněžské hnutí, české národní středisko v Olomouci rozesílalo v těchto dnech dodatek ke knize „Kněžím, přemilým synům Panny Marie“, a to poselství, která Don Gobbi obdržel v roce 1994. Dodatek byl rozeslán těm, kterým byla dříve poslána základní kniha. Mnozí získali knihu prostřednictvím svých přátel a my jejich adresu neznáme. Dodatek si mohou objednat na adrese: Středisko MKH, Černochova 7, 772 00 Olomouc. Dostanete jej zdarma. Uvítáme však, pošlete-li nám při objednávce ve známkách (dar) příspěvek na tisk (6 Kč) a porto (zatím ještě 7 Kč).

Středisko děkuje všem přátelům, kteří nám už takový příspěvek poslali, někteří současně s objednávkou knih, kterou jsme předali k vyřízení knihkupectví Maticce CM.

Maticce cyrilometodějská v Olomouci upozorňuje, že už několik takových objednávek došlo b e z udání zpáteční adresy. Nedostanete-li do tří týdnů od objednání balíček s knihami, jste snad mezi těmito „neznámými“ a objednávku laskavě opakujte.

Také v redakci SVĚTLA leží několik dopisů, jejichž odesílatelé nepřipsali zpáteční adresu...

-jv-

SLOVO ČESKÝCH BISKUPŮ K NEDĚLI UPRCHLÍKŮ

Praha: ČBK Praha rozhodla, aby se v neděli, která je nejbližší svátku svatého Josefa, slavila v našem církevním společenství Neděle uprchlíků. Je to odpověď na výzvu Svatého otce, který nucenou emigraci nazval „ostudnou ranou naší doby“, a pro tento den, zavedený už jeho předchůdci, vydává každoročně zvláštní list.

„...Co můžeme pro tyto uprchlíky, resp. pro Krista, který v nich čeká na naši pomoc, udělat? Především v nich musíme vidět lidi, naše bratry. Mluví sice jinou řečí, mají jiné počinání, vyznávají snad i jiné náboženství. Ale jsou lidé jako my, mají někde svou rodinu, své rodiče, své děti, a často je trápí starost právě o tyto drahé. Snad z nich máme někdy strach. Ale uvědomujeme si, že oni mají pravděpodobně ještě větší strach z nás?

Jejich situace je ovšem tak obtížná, že jednotlivci si s ní často neví rady. Naštěstí však existují i v naší vlasti různé organizace, které se o tyto

bratry a sestry starají. Nám je nejbližší Katolická charita, která nejen posílá pomoc do ohrožených oblastí, aby přílivu uprchlíků předcházela, ale i těm, kteří se už dostali až k nám, účinně pomáhá. Při Biskupské konferenci existuje zvláštní komise pro migraci, a při každé diecézní Charitě byl ustaven odbor pro uprchlíky, který se ve spolupráci se zahraničními katolickými organizacemi snaží těmto ubohým bratřím a sestrám po všech stránkách pomáhat. Nejde totiž jen o pomoc hmotnou, zvlášť na začátku je nejcennější pomoc poradenská a právní, aby se tito utečenci nedostali do rukou nesvědomych vykořisťovatelů a ze zoufalství neskončili na špatné cestě. Tito odborní pracovníci každé diecézní Charity, kteří se k této pomoci obětavě nabídli, však potřebují spolupráci a podporu. Podporu a solidaritu jedinců, ale ještě více spolupráci farních skupin a společenství, případně i rodin. A budou samozřejmě vděční i za pomoc finanční. ...“

STAROSTA ŽÁDÁ O IKONOSTAS

Rusko: Podle italského tisku chce moskevský starosta Lužkov požádat Vatikán o navrácení údajně tam uchovávaného ikonostasu (v pravoslavných chrámech stěna s obrazy svatých, která odděluje oltář od ostatních prostor) z Vykupitelovy katedrály v Moskvě. Případ je o to těžší, že ikonostas není v inventárním seznamu vatikánských muzeí.

Podle údajů moskevské rozhlasové stanice „Echo“ byly jednotlivé díly ikonostasu věnovány Stalinem paní bývalého amerického prezidenta Eleanor Rooseveltové. Ta měla předat cenný dar Vatikánu. Katedrála Vykupitele byla v roce 1931 na Stalinův rozkaz vyhozena do povětří, nyní se však počalo s její novou výstavbou. Lužkov chce stavbu dokončit do roku 1997, kdy Moskva oslaví 850. výročí svého trvání.

POTŘEBUJÍ KNĚZE

Varšava: Apoštolský administrátor Kazachstánu a Střední Asie si stěžoval, že do těchto oblastí přichází velmi málo kněží a řeholnic z ciziny, aby pomohli v duchovní správě. Žádal o tuto pomoc především biskupské konference v Polsku a na Litvě, ale bez valného výsledku. Z celkového počtu 25 tisíc sester ze 120 ženských řádů a kongregací v Polsku se přihlásilo pouze 5 řeholnic. Nejvíce katolíků v Kazachstánu (kolem 500 tisíc) a ve Střední Asii pochází právě z Polska, protože jejich předkové tam byli ve třicátých letech deportováni Stalinem. Dnes tam existuje 43 farností na území kolem 4 milionů čtverečních kilometrů, ve kterých pracuje několik kněží a 30 řeholnic z Polska, Litvy a Německa.

POLICISTKY STŘEŽÍ Vatikán

Vatikán: Policistkám, které slouží na území Vatikánu, věnoval papež Jan Pavel II. při audienci italského bezpečnostního sboru zvláštní pozdrav. „Budte vychovatelkami k míru především ve vašich rodinách, ale také ve vašem služebním obvodu, neboť právě tato práce vás staví stále do prvních řad veřejných služeb,“ řekl papež. Asi desetina z více než sta členů bezpečnostních složek, střežících Vatikán, jsou ženy.

ZE SVĚTA DOMINIKÁNŮ

Asie a Evropa: V prosinci minulého roku byl otevřen první dům bratří v Jižní Korei v hlavním městě Soulu. V současné době jsou zde tři bratři.

V loňském roce bylo ve vietnam-

ské provincii poprvé od roku 1975 vysvěceno dvanáct novokněží dominikánů a dvacet bratří na kněžské svěcení čeká.

Francouzská provincie oznamuje otevření studijního střediska v Seul-choiru.

V lednu se ve Florencii sešlo čtyřicet odborníků, kteří se zabývali seminářem studií o Girolamu Savonarolovi. Tento seminář má přiblížit historický význam fra Savonaroly a také pomoci při přípravných pracích beatifikačního procesu.

PROTEST AMERICKÝCH VĚDCŮ

Spojené státy: Vědci a politici v USA uveřejnili petici proti zavedení potratové pilulky RU 486. Úřady se v prohlášení vyzývají, aby se důkladně zkoumaly vedlejší účinky preparátu. Preparát je v USA testován od podzimu 1994. Američtí ochránci života vyzvali již na protest proti potratové pilulce vícekrát k bojkotu všech produktů Hoechstova koncernu a jeho americké dceřiné firmy. Preparát je zatím v obchodech jen ve Velké Británii, Francii a Švédsku.

NEBEZPEČÍ GENOVÉ MANIPULACE

Videň: Biskup Paul Josef Cordes řekl m.j.: „Římský klub se v 60. a 70. letech vícekrát přihlásil ke slovu a obvinil židovsko-křesťanský pohled na člověka ze zpusťování přírody. Avšak biblický příkaz „Podmaňte si zemi“ znamená, že člověk je strážcem přírody. Pokud jde o genovou problematiku, biskup upozornil, že mnoho vědců dnes používá při manipulaci s geny poznatky techniky. Při pokusech s oplodňováním zvířat mimo tělesnou oblast ve Francii se zjistily značně škodlivé důsledky. Podobné škody by nastaly při podobných praktikách u lidí.“

SBÍRKA PRO PŘEKONÁNÍ NEZAMĚSTNANOSTI

Německo: Katoličtí podnikatelé iniciovali sbírku k překonání nezaměstnanosti. Jejich svaz by chtěl představit možnosti, jak by k řešení problému mohly přispět i veřejné úřady.

KARDINÁL V KODANI

Dánsko: Na kodaňském shromáždění OSN o sociálních otázkách promluvil i státní sekretář Angelo Sodano: „Člověk musí být středem snah o rozvoj. Tato myšlenka není sice nová, ale je třeba jí stále zdůrazňovat. Rozvojová pomoc se nesmí omezit pouze na hospodářský růst, jak připomíná encyklika „Populorum progres-

sio“, ale musí respektovat i duchovní a morální stránku života.

K opravdovému rozvoji nestačí, když politici vydávají prohlášení. Všichni se musí zapojit. Je nutno znovu nalézt smysl pro společenství a solidaritu, která spojuje osoby, rodiny a národy. Lidé se musí opět naučit angažovat se pro společné dobro a převzít odpovědnost.“

BEZE JMÉNA

Čína: Poprvé je v oficiálním orgánu národní katolické církve uveřejněna fotografie papeže Jana Pavla II., a to bez uvedení jeho jména. Pozorovatelé toto uveřejnění hodnotí jako důkaz určitého přiblížení mezi Vatikánem a čínskou vládou.

PONIŽOVÁNÍ KATOLÍCI

Řecko: Podle postního pastýřského listu aténské arcibiskupa jsou zdejší katolíci ve školách a na pracovištích soustavně ponižováni a znevýhodňováni. Foscolos, který je předsedou tamní biskupské konference, hovoří o Golgotě církve, která je silně menšinová uprostřed pravoslavné většiny. Vedení pravoslavné církve podporuje jugoslávské Srby, což ještě více znesnadňuje postavení katolíků.

KATOLÍCI A LUTERÁNI

Vatikán: Papež Jan Pavel II. vyzvedl body, které spojují katolíky a luterány. Před účastníky ekumenického setkání v Římě vyzval k překonání překážek, které dosud dělí obě církve.

NÁVŠTĚVA PAPEŽE

Maďarsko: Plenární zasedání maďarské biskupské konference se zabývalo hlavně plánovanou druhou návštěvou papeže Jana Pavla II. Zasedání se účastnil apoštolský nuncius Angelo Acerbi. Jan Pavel II. by mohl svou návštěvu uskutečnit při oslavách tisícového výročí založení benediktinského opátství Pannonhalma 1996.

Biskupská konference se zabývala i církevní situací v okolních zemích, zvláště situací katolíků v Bosně. Zástupce České biskupské konference litoměřický biskup Josef Koukl referoval o vývoji v České republice. Podtrhl zvláště význam nastávající papežovy návštěvy pro novou evangelizaci. Arcibiskup Ján Sokol z Trnavy sdělil, že pro duchovní správu Slováků sídlících v Maďarsku vyšle jednoho kněze své diecéze.

Neoznačené zprávy na této dvoustraně: TISK ČBK Praha, P. Milošlav Fiala a Daria Kalcovská.

TĚŽKÉ DNY KATOLÍKŮ V MOSKVĚ

Ve středu 8. 3. 1995 do katolického kostela Neposkvrněného Početí Panny Marie v Moskvě vtrhla ruská milice a zbila modlíci se věřící, řeholní sestry a kněze. Nejvíce utrpěla s. Marie Stecka, která se s podezřením otřesu mozku ocitla v nemocnici, a o. Grzegorz Cioroch, který byl vlečen po zemi, dostal několik kopanců milicionářskou botou a dva dny strávil ve vězení. Ve čtvrtek byl o. Cioroch, spolu se třemi věřícími, odsouzen k pokutě 60 tis. rublů za osobu, a z vazby byl propuštěn až v pátek po intervenci polského velvyslanectví. Zbito a arestováno bylo také několik občanů Ruska a Jižní Koreje, kteří se modlili v kostele. Byl tam přítomný i rektor duchovního semináře, Italo o. Bernardo.

Minorita o. Grzegorz Cioroch je

členem františkánské misie v Moskvě od jejího počátku v září 1993 a profesorem tamějšího semináře. Za velkých těžkostí bratři minorité zřídili v několika místnostech v paneláku Pastorační centrum sv. Františka z Assisi, které 17. 12. 1994 posvětil moskevský arcibiskup T. Kondrusiewicz. Začali také tisknout v počtu 2000 kusů evangelizační časopis „Blagoviestnik“. Získali mnoho laických spolupracovníků a 6 mladých mužů se rozhodlo vstoupit do řádu. Z moskevského centra organizují také katolické farnosti ve městech Tula a Kaluga vzdálených 200 km.

Novogotický, monumentální chrám Neposkvrněného Početí byl postaven v roce 1911 ze sbírek Poláků bydlících v Rusku, proto je nazýván „polským kostelem“. Ve 30. letech byl konfisko-

ván a zničen. V posledních letech trvá boj o návrat budovy. Během návštěvy prezidenta Lecha Walesy v Moskvě v květnu 1992 prezident Boris Jelcin na žádost o vrácení kostela řekl krátce: „Udělat“. Bohužel podnik Mosspecpromprojekt dále sídlí v budově. A má z toho velký zisk, protože místnosti v kostele rozděleném na patra pronajímá dalším 26 institucím.

Tato smutná událost se ve středu odehrála v jedné malé místnosti, kterou katolická obec ve velkém chrámu získala nenásilně v roce 1991. Farnost dokonce vlastní už rozhodnutí městských úřadů o vrácení kostela, ale ve středu státní milice měla jiný názor. Moskevští katolíci se rozhodli veřejně protestovat proti bezpráví. V duchu křesťanské solidarity je podpořme svými modlitbami.

Stanislav Jaromí, OFM Conv.

SVĚTLO A TEMNO V POHLAVNÍ VÝCHOVĚ

Je málo otázek, ve kterých by dnes byl patrný větší zmatek jako v otázce pohlavní výchovy. V celém světě upadá pohlavní morálka. Vychovatelé hledají východisko. K nim se připojují lékaři, zděšení rozmachem pohlavních nemocí, zejména AIDS. Jinak se dívá na otázku člověk věřící a jinak nevěřící. Oba se však shodují v tom, že stav dnešní mládeže v oblasti pohlavní čistoty je neutěšený.

Kdo se při řešení této otázky obrací pouze k lidskému rozumu, zdůrazňuje význam poučení, a to společensky co nejrozsáhlejšího. Z toho vyplývá dvojitý rys těchto nápravných snah: negativismus a kolektivismus. Hrozivé budoucí vize odvolávající se na prudkost šíření AIDS strhují do tohoto proudu dokonce i některé křesťany.

Církev prosazuje pohlavní výchovu, ale nikoli cestou jednostranného rozumového poučení, tedy nikoli negativisticky, nýbrž především pozitivně. Výchova má zahrnovat úplné a plynulé náboženské vzdělání mládeže. Tato výchova, zahrnující též pohlavní výchovu, má odpovídat věku, pohlaví a zvláštním vývojovým okolnostem člověka. Z toho důvodu lze provádět případ od případu, a nikoli kolektivně.

Hlavním zdrojem dnešního zmatku v pohlavní výchově je přílišný důraz na rozumové poznání. Zkušenosti pedagogů však ukazují, že spoléhat se jenom na poznání znamená přehlížet povahu emocí, přehlížet příčinu zvědavosti, týkající se pohlavního života. Jako se ukazuje v mravním životě, že příčinou hříchů nebývá ani tak nevědomost jako spíše slabost vůle, vystavené příležitostem a zbavené pomocí milosti, tak to platí v pohlavní oblasti. Jsou lidé, správně poučení například o škodlivosti kouření, ale nedovedou se podle toho řídit v životě. Jejich vůle je slabá. A zrovna tak může člověk znát neřest v celé její ošklivosti, ale nemá-li pevnou vůli, málo mu pomůže znalost.

Zárukou uskutečňování toho, co rozum

poznává, je pevná vůle. Je tedy nutno posilovat vůli, a to především pozitivně, příznivě, nikoli jenom negativně - pomocí strachu z nákazy AIDS. Už z přirozeného hlediska je důležitá výchova vůle. Vždyť bez ní člověk nedosáhne uskutečnění záměrů rozumu. Pro křesťana je důležité, že tato vůle musí být posilována nadpřirozenými prostředky milosti. Těch lze dosáhnout modlitbou a svátostmi. Proto církevní dokumenty zdůrazňují pozitivní výchovu, která zahrnuje příznivé posilování vůle v boji se zlem.

Druhou slepou uličkou mnohých dnešních sexuologů je popření dědičného hříchu a jeho důsledků. Falešný optimismus zamítá křesťanskou nauku o dědičném hříchu. Nebere tedy ohled na oslabení přirozených sil člověka v důsledku prvotního hříchu a volá po plném uplatnění všech pudů člověka. Zde je třeba vidět kořeny moderního kultu nahoty, jak se předvádí v kině a televizi, a zejména v reklamě. Otupení studu, který byl dán člověku jako hradba čistoty, je průvodním rysem tohoto kultu nahoty. Dnešní společnost se značně řídí tímto bludem. Jeho vlivu nezůstává ušetřena ani katolická rodina. Jisté zvyky, vžitě způsoby jednání, některé postupy umělecké, filmové a televizní práce, trpně přijaté i katolickými autory, svádějí k podléhání nesprávné zásadě a jejích důsledků pro život. Přitom se často zapomíná, že lidská přirozenost narušená hříchem je tím dodnes poznamenána.

Když má mít pohlavní poučení příznivý dopad, musí být prováděno případ od případu, a ne kolektivisticky. Současně má být spojeno s pozitivní, příznivou výchovou mladého člověka. Zbavme se toho kolektivistického rovnostářství a negativismu! Všichni nedospívají stejně: chlapci jinak než dívky. Všichni nemají stejný temperament. Pohlavní pud se rozvíjí u každého jinak. To všechno musí mít na mysli vychovatel, aby nezasáhl příliš brzy ani moc poz-

dě. Tento úkol poučování případ od případu náleží především rodičům. Teprve když rodiče nevykonali, co bylo zapotřebí, může ve vhodnou chvíli zasáhnout někdo jiný, kdo bude současně s poučením působit i pozitivně - k posílení vůle. Jinak se porušuje zásada subsidiarity, podpůrnosti.

U křesťana zahrnuje ucelená výchova jak přirozený řád a utváření člověka nejen po stránce společenské, ale i po stránce mravních ctností, tak i utváření Božího dítěte podle křesťanských zásad.

Ve srovnání s nevěřícími máme my křesťané velkou přednost: nadpřirozený cíl, je s námi Bůh. V modlitbě a svátostech máme prostředky k zachování čistoty, jaké člověk bez víry postrádá. Proto se věřícím rodičům, kteří podle své víry opravdu žijí, lépe vychovává. A také mládež posilována modlitbou a svátostmi vítězí v boji s tělem snáze, než mládež ochuzená o křesťanskou výchovu v rodině.

Křesťané musejí prosadit nezadatelná práva rodiny na výchovu dětí. Je třeba počítat s tvrdošíjným odporem nepřátel Krista a jeho Církve. Nicméně i když se podaří s Boží pomocí odrazit nápor kolektivismu a negativismu v pohlavní výchově ve školách, zcela určitě budou nepřátelé Krista provádět nadále svůj záměr ve sdělovacích prostředcích, hlavně v televizi. Potom je povinností rodičů chránit děti před takovým působením televize. To ovšem nejde pouze cestou zákazů. Musí zde být jasný osobní příklad rodičů. Jinak si děti neosvojí názor, že televize, jako kterákoliv jiná technika, může být člověku prospěšná, ale i škodlivá.

Maria, Matko Boží, veď nás uprostřed zmatků a temnoty naší doby ke svému Synu!

Zdislavo, „paní svatého života“, matko našich rodin, oroduj za nás!

Tomáš Bahounek OP

**„Budete se rmoutit, ale váš zármutek se promění v radost.“
(Jan 16,30)**

*Soumrak smrti Sarkandrový
a svítání nového života.*

Soudobý kronikář olomoucký poznamenal o Janu Sarkandrově, když vše skončilo: „Byl jistě s jinými věrnými pracovníky připojen k počtu svatých mučedníků.“

Tak smýšleli o Sarkandrově ti, kteří ho znali a jemu rozuměli.

Scintilla s několika dalšími muži hned po smrti oblékli mrtvého do bohosluzebného roucha. Ne však ve fialové barvě kajicnosti, jak bývá zvykem, nýbrž v barvě červené, v barvě krve a lásky. Komisaři dovolili přenést zemřelého do domu jisté vdovy paní Markéty Světlíkové.

Na třetí den měl být pohřeb do chrámu Nanebevzetí Panny Marie. (Tento chrám byl zbořen r. 1840.) Těsně před tím však přijel na koni pán Puchaim, jeden z komisařů, a pohřeb zakázal. Takový zrádce vlasti má prý být pohřben pod šibenicí a ne na čestném místě. Nutno vyčkat pokynů

od zemského hejtmána v Brně.

Zmučené a popálené tělo Sarkandrovo, šířící zaživa nepříjemný zápach, vydávalo hned po smrti a po celých 7 dní, co se čekalo na dovolení z Brna, příjemnou vůni. Též tvář - zaživa bledá - nabyla po smrti svěží růžové barvy.

Pohřeb se konal 24. března o 6. hodině ráno. Musel být ve vsi tichosti. Po zádušní mši svatě u Panny Marie Nanebevzaté byl Jan Sarkander uložen v kapli svatého Vavřince před oltářem svaté Barbory. Hrob uzavřen kamenem, na němž byl vytesán nápis (v latině): Důstojnému panu Janu Sarkandrově ze Skočova, pečlivému faráři holešovské fary, jenž život prací kněžskou dokončil v Olomouci 17. března léta spásy 1620.

Sarkandrově bratři Mikuláš a Pavel dali pak u hrobu zasadit do zdi kamennou desku s reliéfem a obširným nápisem o Janově mučednictví. (Dnes je tato deska v Sarkandrovce, ve spodní kapli). Nápis chválí Janovu věrnost v zachování zpovědního tajemství i věrnost panu Popelovi z Lobkovic, kterého jakožto nevinného nezradil na mučidle.

„Jeho tělo, ač celé až na samé

vnitřnosti i s několika žebry neustálým plemenem bylo popáleno, osm dní zůstávši nepohřbeno, podivnou vůni občerstvovalo zbožné přítomné. Tvář zaživa vyzáblá a bledá, po smrti jevila se jako růžová a červená. To a mnoho jiného dosvědčí očití svědkové...“

Nakonec se v nápise čte, že žár duše Janovy byl větší než samé plameny. Jen když byste zničili oheň, který je v něm, zničili byste i jeho samého.

Nyní však oheň Sarkandrový duše - a tím je láska k Pánu Ježíši - plane nezničitelně ve věčnosti.

Je dovoleno nahlížet do duše druhého? Ve svém posledním listě apoštol Pavel svou duši sám vyjevil (2 Tim 4,7-8): „Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval. Nyní je pro mne připraven vavřín spravedlnosti, který mi dá v onen den Pán, ten spravedlivý soudce. A nejen mně, nýbrž všem, kdo s láskou vyhlížejí jeho příchod.“

Dnes je to pro nás jisté: Jan Sarkander vyhlížel Pána a Pán přišel. S ním přišla láska, smilování a radost.

Mons. Erich Pepřík

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY

Duben 1995

1) úmysl všeobecný

Přijímání běženců.

Ať místní společenství dokáží vpravdě přijmout utečence, kteří museli opustit vlast.

2) úmysl misijní

Náboženská svoboda.

Ať rok tolerance - vyhlášený OSN - přispěje k tomu, aby v náboženských seskupeních a občanských společenstvích ožil duch snášlivosti k víře a k přesvědčení druhých.

„V sobotu 22. dubna v 15.45 hod. bude v kostele sv. Havla v Poříčí nad Sázavou slavena mše sv. za dr. Františka Noska (+ 17.4.1935), člověka víry, naděje a lásky. Přátelé dr. Noska a zájemci o jeho osobu se setkají po mši sv. u jeho hrobu při tomto kostele.“

P. Jaroslav Lízner
administrátor

Exercicie pro rozpoznávání duchovního povolání pro mládež

Miles Jesu jsou katolickým laickým institutem, který sdružuje mladé odborníky, žijící společně komunitním způsobem života v úplné odevzdanosti Ježíši Kristu a Panně Marii.

Jsi-li mladý/á, bez závazků a cítiš-li se povolán/á, přijď na duchovní cvičení.

Ženy: 4. 5. - 7. 5. 1995

Muži: 27. 4. - 30. 4. 1995

**Pište: MILES JESU
KLATOVSKÁ 20
602 00 Brno**

Tel.: (05) 744 933

Apoštolská exhorta „Marialis cultus“ papeže Pavla VI.

9. Nesmíme občas zapomínat, že římský kalendář neobsahuje všechny svátky Panny Marie; dílčí kalendáře zaznamenávají i jiné mariánské svátky, zavedené - podle přesných liturgických směrnic a s radostným souhlasem věřících - v rozličných místních církvích. Nakonec se ještě zmíníme, že je možno konat často liturgickou památku blahoslavené Panny v sobotní připomínce Panny Marie; je to starodávná a téměř nenápadná památka, avšak pružný ráz dnešního kalendáře a početné mešní formuláře misálu usnadňují výběr a zpestřují její obsah.

10. Nemáme v úmyslu probrat v této apoštolské exhortaci celý obsah nového římského misálu; protože však, jak jsme řekli, se chceme zabývat liturgickými knihami římského ritu²³, bude záhodno vyloužit některé jejich aspekty a náměty. Chceme především upozornit na to, že v eucharistických modlitbách misálu má připomínka Panny Marie - v krásné shodě s východní liturgií²⁴ - veliký význam. Ve starobylém římském kánonu, v němž se Bohorodička připomíná slovy hutného obsahu a plnými vřelými úcty, čteme: „V tomto společenství také uctíváme slavnou Matku a Pannu Marii, Rodičku Boha a naše-

ho Pána Ježíše Krista“; podobně třetí, nedávno zavedená eucharistická modlitba, vyslovuje v naléhavé prosbě touhu věřících, aby měli společně s Matkou podíl na dědictví synů: „Skrze něho (Krista) ať se před Tebou (Otcem) stáváme obětí úplnou a ustavičnou, abychom dostali dědictví s tvými vyvolenými: s Nejsvětější Pannou a Bohorodičkou Marií...“ Tuto každodenní připomínku v ústřední části posvátné oběti je třeba pokládat za zvlášť významný projev úcty, kterou církev vzdává té, již požehnal sám Nejvyšší (viz Lk 1,28).

11. Pročítáme-li texty nového misálu, uvědomujeme si, že všechna hlavní témata římské liturgie - neposkvrněné početí a plnost milosti, Boží mateřství, dokonalé a plodné panenství, chrám Ducha svatého, spoluúčast na díle Syna, zářivý příklad svatosti, milosrdná přímluva, nanebevzetí, královská a mateřská důstojnost atd. - byla přijata do liturgie v plné naukové souvislosti s minulostí, a že i jiná, v určitém smyslu nová témata, byla uvedena do liturgie ve stejném souladu s teologickým vývojem naší doby. Tak na příklad téma církev-Maria je v textech misálu přítomno v četných a různých podobách, odpovídajících rozmanitým vztahům mezi Matkou

Kristovou a církví. Tyto texty vidí v Neposkvrněném početí Panny Marie počátek církve, neposkvrněné nevěsty Kristovy²⁵; v Nanebevzetí zahlédají již uskutečněný počátek a obraz toho, co se má uskutečnit pro celou církev²⁶; v tajemství mateřství prohlašují Marii Matkou Hlavy i údů, takže svatá Bohorodička je zároveň uctívána jako starostlivá Matka církve²⁷.

Poznámky:

²³. Viz č. 1, str. 9.

²⁴. Mezi četnými anaforamí viz následující, jež jsou obzvláště na Východě ve velké úctě: Anaphora Marci Evangelistae, Prex Eucharistica, vyd. A. Hänggi - I. Pahl, Fribourg, Editions Universitaires, 1968, str. 107; Anaphora Iacobi fratris Domini graeca, tamtéž, str. 257; Anaphora Iohannis Chrysostomi, tamtéž, str. 229.

²⁵. Viz Missale Romanum, Preface ze dne 8. prosince.

²⁶. Viz Missale Romanum, Preface ze dne 15. srpna.

²⁷. Viz Missale Romanum, Po přijímání ze dne 1. ledna.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon a fax 068/52 228 03. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: Agentúra Lux, Distribúcia tlače, Zvonová 21, 969 01 Banská Štiavnica; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3228-OPP zo dňa 27. 12. 1994.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.